
Móra Nyúz

II. évfolyam 5. (10.) szám A Móra Ferenc Kollégium lapja 2001. május 2.

„Ide nekem az oroszlánt is!”

Szerkesztői szó

A Móra Nyúz immár 10., azaz jubileumi számában megkíséreljük összefoglalni a március-áprilisi kollégiumi eseményeket. Visszatekintésünk persze korántsem lehet teljes, hiszen az elmúlt két hónap során annyi minden történt, hogy azzal lapunk teljes évfolyamát is meg lehetne tölteni. Kezdetnek ott volt a felejthetetlen farsang, majd jött a – szokás szerint – magas színvonalú Ki Mit Tud?, melyen e sorok írója a zsűri tagjaként tapasztalhatta, milyen nehéz is sok remek produkció között sorrendet megállapítani. Végül nemrég ismét lezajlott a Morgilla, ami idén is frenetikus hangulatot és végsőkéig kielezett – de baráti – küzdelmet hozott. Természetesen nem megyünk el szó nélkül a szakmai rendezvények mellett sem, emellett folytatjuk a seniorok bemutatását, valamint csodálatos OTDK-szereplése kapcsán beszélgetünk Bakonyi Palival, a 4-es szoba Platónjával. Olvashattok a teremfocicsapatunkról is, akik a megyei bajnokságban öregbítik a kollégium hírnevét.

Itt járt Waszlavik, és az egész napos szakadó, lélekpusztító eső ellenére zsúfolásig megtöltötte a nagytermet. Ez az este bebizonyította azt, hogy az egyszerűség, a szerénység, az őszinte szavak és a szívből jövő dallamok még rengeteg embernek tudnak örömet okozni. És ezt bizonyította a két fergeteges TMH-koncert is. Na meg azt, hogy nem csak a műanyag, csöpögős, torz világképet sugárzó „zene” létezik, és az élő rockzenére nagy igény van – a kollégiumban is.

Végezetül egy személyes élményemet szeretném megosztani veletek. Vannak olyan órák az ember életében, amikor alvó lélekkel jár az utcán, befelé figyel, és kifelé lát. Igen, ilyenkor könnyebben meglátunk olyan dolgokat is, melyek mellett nap, mint nap elsétálunk. Itt most konkrétan a Kárász utcai koldusokra gondolok. Megszokhattuk már, hogy Szegedet járva lépten-

nyomon hajléktalanokba és koldusokba botlunk. Az ember általában ügyet sem vet ezekre a szerencsétlenekre, esetleg néha egy jobb – vagy éppen rosszabb – pillanatában megszánja őket pár forinttal. A Kárász utcai két férfiben sem volt semmi különös. Ott üldögéltek már régóta kis pokrócaikon, előttük hevert kalapjuk, benne néhány 1, 2, ill. 5 Ft-os érmével. Néha eszegettek pár falatot, ha összegyűlt egy kis pénz. Nekik tényleg csupán „ennyi kell, és semmi más, az összes többi csak a ráadás” – gondolta az utca egyszerű embere, így én is. Nemrég azonban a két koldus összeállt pár kóbor kutyával. Először kettő, majd három eb szegődött a hajléktalanokhoz – társra találtak egymásban. A két férfi hamarosan pórázta és kis tányérokat is szerzett az új barátoknak. Megdöbbenő és egyben nagyon megható, milyen szeretettel bánnak a négy lábúakkal. Megindító volt tanúja lenni annak, amikor sétáltatták(!) az állatokat, és azok megálltak inni egy pocsolyából. Nem tépték, vonszolták őket tovább, megvárták, míg szomjukat csillapítani tudták. Valami különös tisztaságot éreztem a világukban: nincs rohanás, nincs lökdösődés, nincs egymás megtaposása, csak a maximális odafigyelés a másokra. Pár hete kiskutyák születtek, így a csapat már öt ebből és két koldusból áll. A múltkor szerencsém volt látni, hogy a két férfi hogyan itatja a kölyköket. Abban a mozdulatban, abban a gyengéd mozdulatban, amellyel felemelték és a tányér mellé helyezték őket, egy egész élet szenvedése benne volt. Jó volt nézni. És jó látni, hogy még a nyomorban is létezik a szeretet és az együttérzés. Hogy még az is tud adni, akinek semmije sincsen. Ez reménykedésre ad okot. Mert így lehet lépegetni előre. Minden téren. Lassan, de biztosan.

Sikeres vizsgaidőszakot és kellemes nyarat mindenkinek!

P. L.

Tartalomjegyzék:

Szerkesztői szó	2	Spanyolországról dióhéjban	14
A mi Zsuzskánk	3	A kollégium poétái	15
Provokatív művel...	4	Mórások a BEK-ben	16
Rocker Ricsi, a magyar hang	5	Teremfoci, avagy „Kell egy csapat!”	17
Farsang 2001	6	„A csapat a lényeg, más nem fontos”	17
Ki Mit Tud?	6	mdb	19
II Morgilla 2001	7	Gondolatok a rólam írt könyvről	20
Három variáció egy témára	8	Dorkológia	20
Filmklub	11	Tízparancsolat	22
Lógtak a neonok a plafonról	11	DaNone-rudi, meg a magyar átok	22
A szúnyogháló nem ég el	12	A magyar-litván még egyszer...	23
Waszlavik	13	Handabanda milliókért...	24
Lettre-est	14	Galambok, híd, miegymás...	26
Eötvös József kontra Vészhelyzet	14	Rejtvény	28

A mi Zsuzskánk

A kollégium szeniorjai közül most Szabó Zsuzskát „faggattuk”, aki harmadéves PhD-hallgató orosz szakon.

- Izgulok, mert ez az első interjú, amit velem készítenek...
- *Hogy kerültél az egyetemre és a Móra Kollégiumba?*
- OKTV-helyezéssel felvételi nélkül bekerültem az egyetemre orosz szakra, s a németet választottam mellé, mert akkoriban még az ember két nyelvvel biztosnak érezte a jövőjét. Azt hiszem, minden nyelvzajos átéli, amit akkor én, az idekerülésemkor: hogy mennyire mások az elképzelései, mint amit itt kap, hogy az a tudásanyag, amit tanul, a gyakorlati életben mennyire nem hasznosítható, és sok idő kell, míg belerázódik a dolgokba. Orosz szakon nagyon családias volt a légkör, s mindenki „törekvő” volt, így a tanárok is szerettek bennünket. A német szakon viszont – eltekintve pár buzgóbb embertől, akik főleg egyzajosok voltak – a többség nem vette túl komolyan a tanulást, mégis könnyen „vette az akadályokat”. Az orosz szak talán azért is fogott meg jobban, mert a kétszer hat hetes pétervári részképzés, amiben részt vettem, életre szóló élményt jelentett. Nemcsak azért, mert közelről ismerhettük meg az orosz kultúrát és embereket, de azért is, mert a bőrünkön érezhettük azt a miliót, ami ezt az országot különlegessé teszi.
- *Albérletbe sosem vágytál?*
- A PhD-képzés előtt laktam egy évig albérletben, amikor titkárnő voltam egy külkereskedelmi cégnél, de a Móra után az albérletben borzasztóan magányosnak éreztem magam.
- *A PhD-képzés során mivel foglalkozol?*
- A PhD-program a modern orosz irodalommal foglalkozik, az én témám ezen belül Marina

Cvetajeva, akinek rendkívül tragikus sors jutott osztályrészül, de ennek ellenére vagy éppen ezért különösen expresszív és megrázó, felkavaró verseket írt.

- *Mit szeretnél ezután csinálni?*
- Szeretnék tovább foglalkozni az irodalommal, szeretnék a kultúra „közelében” maradni, szívesen tanítanék az egyetemen, egy iskolában, vagy akár magántanárként is.
- *Visszatérve a kollégiumhoz: melyek voltak azok a pillanatok, programok, amelyekre szívesen emlékszel vissza?*
- Nagyon emlékezetes az első Morgilla, amin részt vettem harmadéves koromban. Akkor kezdtem bekapcsolódni a kolii életébe, addig csak lakó voltam. A szlovákiai kirándulás is mély nyomot hagyott bennem, s azért is érdekes ez a kirándulás, mert rajtam kívül a koliban erre már nem sokan emlékezhetnek. A legérdekesebb talán az, hogy figyelemmel lehet követni nagyon sok ember sorsát; a kollégium nagyon jó emberismereti kurzus.
- *Ha jól tudom, te régebb óta vagy a kollégiumban, minthogy Kovács Attila nevelőtanárként ide került volna...*
- Így igaz, Én negyedéves voltam, amikor Attila idekerült, bár már úgy érzem, hogy ő összeforrt a kolival.
- *Mire vagy a legbüszkébb, amit a kollégiumban sikerült megvalósítanod?*
- Szerettem az újságban dolgozni, s talán a munkám az újság javára is vált. Volt ezen kívül egy-két ötletem, ami megvalósulhatott, például Esterházy Péter meghívása a koliba.
- *Miben látod különlegesnek a Mórát a többi kollégiumhoz képest?*
- Más a szellemisége. Itt az emberek törődnek egymással. Ez néha terhessé is válhat, de mégis ebből fakad, hogy otthonosabb, barátságosabb a légkör, mint másutt.
- *Mint tapasztaltabb Mórás, mit üzennél annak a diáknak, aki most került a koliba?*
- Hogy vegyen részt a rendezvényeken, kössön barátságokat, legyen nyitott, s próbálja meg elfogadni az embereket olyannak, amilyenek. Na és legyen jó nagy adag humora, mert ezt csak így lehet...

Habi Tímea

Provokatív művel az OTDK díjazottai között

Múlt hétfvégén kollégiumunk egyik lakója, **Bakonyi Pál** filozófia - szociológia szakos hallgató szép sikert ért el az OTDK döntőjében.

A következőkben a versennyel kapcsolatban kérdeztem:

- Először is gratulálok a szép eredményhez. Pontosan hányadik helyezést értél el?
- Két másik egyetemistával megosztva második helyezést értem el Piliscsabán, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Karán megrendezett filozófia OTDK versenyen. Első helyezést nem osztottak ki.
- Miért nem került sor első helyezés kiosztására?
- A zsűri ezt azzal indokolta, hogy erős mezőny gyűlt össze; mindenki dolgozatából lehetett tanulni. Ebben a szekcióban íratlan szabály, hogy megosztott első helyet nem adnak ki. A zsűri tagjai azt mondták, hogy szívük szerint majdnem mindenkinek első helyet adnának.
- Hogyan alakult a pontozás?
- A végső pontszám az írásbeli opponensek által adott és a szóbeli pontok alapján alakult ki. A pontszámok objektív eredményt tükröztek, hiszen volt, aki jobb pontokat hozott, de gyengébb vitakészséggel rendelkezett, másnak a hozott pontjai voltak a kevesebbek, de jó volt a szóbeli előadása.
- Pontosan hány pontot lehetett elérni?
- Összesen 120 pontot: 60-at az opponensi véleményekre, 60-at a zsűritől. A zsűri elnöke egyébként Heller Ágnes volt.
- Pontosan melyik szekcióban indultál?
- A Társadalomtudományi Szekcióban indultam. Ide tartozik a filozófia, esztétika, kulturális antropológia és a vallástudomány. Filozófiából két alszekció is volt. Az egyik főleg tudományfilozófiával, analitikus filozófiával foglalkozott, a másik – amelyikben én indultam – a fenomenológiai- és az egzisztenciálfilozófiával.
- Milyen témáról írtad a dolgozatodat?
- Dolgozatom címe: Antropológiai elmélkedések. Már a cím is provokatív, hiszen az elmélkedések műfaj alapvetően olyan filozófiáknak a sajátja (pl. Husserl), amelyek arról híresek, hogy tagadják a filozófiai antropológia lehetőségét. Dolgozatom témájának a német filozófiai antropológiai

Helmut Plessner

iskolát választottam. Ez az irányzat a '20-as években indult. Ma Magyarországon kevésbé ismert, de külföldön máig nagy hatású, fontosnak tartott ez az irányzat, jelentős recepcióval. Éppen ezért alacsony szintű célt tűzött ki a dolgozatom. Alapvető ismereteket gyűjtöttem össze, fogalmaztam meg erről az irányzatról. Kutatásom két szálon futott. Az egyik a történeti háttér feltárása, előzmények, szellemi szituációk bemutatása, ami miatt szükségét látták a tárgyalt szerzők (Arnold Gehlen, Helmut Plessner) egy ilyen filozófiai diszciplínának. A másik, tartalmi szál szorosan összefügg ezzel, hiszen ez az irányzat alapvetően kritikai jellegű. Vitakoztak,

harcban álltak a tudományos emberképekkel, és a tradicionális akadémiai filozófia emberről való beszédmódjaival és állításaival. Például kritikával illették a pszichoanalízist, a darwinizmust, és ezek populáris, leegyszerűsítő verzióit. Ugyanilyen erővel léptek fel a nyugat-európai filozófiai tradíció ellen, ami elkövette azt a leegyszerűsítést, hogy az ember mivoltát csakis az értelmi, intellektuális tevékenységekben kereste.

- Témaválasztásodnak volt köze másik szakodhoz, a szociológiához?

- Igen, hiszen az új filozófiai emberkép eminens eleme volt a társadalmiság, közösségiség, interszubsztitívitás elemzése. A filozófiai antropológia tényleges filozófiai diszciplína kíván lenni. Ez módszerében, tárgyában jelentkezik. Az emberről szóló diskurzusát alapvetően a filozófiai hagyományhoz köti, vagy azzal szemben végzi, de mindig termékeny kölcsönhatásban a különböző szakantropológiákkal – kulturális antropológiával, vagy az orvosi antropológia, és a szociológiával is.

- Végezetül, kik segítettek munkád során?
- Tanszéki tanáraitól sok segítséget kaptam. Szabó Tibor tartott egy filozófiai antropológia kurzust. Sok ötletet adtak Simon Ferenc általános ontológia órái is. A témavezetőm pedig Losoncz Alpár volt.

Vukman Péter

Rocker Ricsi, a magyar hang

Jászberény, tar koponya, szakáll, macis póló, elvágott farmterdgyatya, magasszárú, kínai, fekete dorkó. Szeged, lila haj, szakáll, metallicás póló, medicás farmer (tudjátok: fetrengésre, bukfencezésre való), katonai surranó. Miniszterelnök, Californication, Meciar, Turulmadár, Koppány...

A fenti paraméterek az alábbi kis írás főszereplőjére, *Beszédes Ricsire* utaltak, mégpedig azokban az időpontokban, amikor láthattam őt és együttesét, a *További Magyar Hangok* at élőben játszani. Ebből a kis bevezetőből talán sejthetjük, hogy Ricsiről most nem mint az alagsorban a vásárlók rohamát („Fél kiló kenyeret kérek!” - „Egy hosszúkávét légy szíves!” - „Erdei gyümölcsös joghurtod nincsen?” - „Ez az almalé csak öt százalék gyümölcstartalmú ?!”) kitartóan álló büfésről és nem mint a szegedi futballpályák sztárjáról (Tényleg, mit is játszott mostanság a Kiver Puhl, a Selyemfiúk, stb.?) fogok írni, hanem mint a *gitárosról*. S igen, jól gondoljátok: most terítéken Ricsi, a fekete-fehér, balkezes, az alkalmanként különböző feliratokkal (pl. „Free Tibet!”, „Áj hét dö dzsúz!”) ellátott Hohner gitár tulajdonosa, nyűvője.

Ricsi tizenkét évesen Beatlest hallgatva döntötte el, hogy egyszer majd ő is zenekart fog alapítani.

Középiskolában erre sor is került, a már ekkor is saját számokat játszó gimis bandában a szintetizátort vette kezelésbe. Gitározni 18 éves korában tanult meg, teljesen autodidakta módon: először hallás után pengette a húrokat, később megvette a Gitáriskolát és különböző kottákat is, és ezekből gyakorolgatott. E korszakhoz kapcsolódik az első és máig egyetlen elektromos gitárjának (a folyosó végi kis „szeánszokon” akusztikus gitár kerül bevetésre) a megvétele. Ehhez a hangszerhez ragaszkodik: „*Ezen írom a számokat és jól is szól.*” 1995. december 29. jeles dátum, ekkor alakult ugyanis a *További Magyar Hangok*, mely eredetileg Minknek indult, ám ez a név már foglalt volt. A névadó kiléte nem tisztázott, az énekes és a másik gitáros srác egyaránt magáénak tulajdonítja a „dicsőséget”. A TMH az induláskor célként tűzte ki, hogy nem játszik feldolgozásokat, ezt azonban egy idő után a közönség igényei miatt fel kellett, hogy adják. Zeneileg az énekes, Hrahovina András és Ricsi szállították az ötleteket, ám az utóbbi

időben Ricsi komplex munkát végez, hisz egyaránt ő felel a dallamokért és a szövegekért, ami nem is csoda: a zenekar több mint egyszerű hobbi számára, ez a legfontosabb dolog az életében. „*Az ember akkor ír, ha van rá készletés, ilyenkor gyorsan megy a dalszerzés. Ha nem megy, nem kell erőltetni. A témák? Gyakorlatilag ami eszembe jut, azt leírom*” - mondja. Pontos munkamódszereiről így vall: „*A dallamot felveszem kazettára, megmutatom a többieknek, s ha másnak is tetszik, próbálom csiszolni. Sokszor egy-két hónap alatt születik meg egy szám.*” Amikor pedig a TMH stílusáról kérdezem Ricsit, így válaszol: „*Bármí, ami gitárral elképzelhető.*” S hogy ez a meghatározás mennyire mértékadó? Nos, a fiúk zenéjét általában olyan zenekarokhoz hasonlítják, amilyeneket nem is hallgatnak. Ricsi szerint azért a nagy kedvencek, a *Nirvana* – a tiszta és torzított gitárok váltakozása miatt – és a *Beatles* – a kidolgozott vokálok okán – hatása tetten érhető munkásságukban, ezek mellett még *funky*-, *akusztikus*-, *metál*-, *punk*- elemek keverednek számaikban.

Két demokazettája (*Ugyanez elmondható bármiről, Meghalt a halál*) jelent meg eddig a TMH-nak, emellett számos felvételt a próbateremben rögzítettek a srácok. Más amatőr zenekarokhoz hasonlóan ők is küldözgetik szaklapokba anyagaikat, bár például a Metal Hammerben olyan kritika jelent meg

róluk, mely alapján feltételezhető, hogy meg sem hallgatták a demojukat. Az új kazetta az anyagiak (azaz a méregdrága stúdióidő) miatt még várat magára. Az együttes igazi népszerűségét a vecsési, üllői, gyömrői, monori, ceglédberceli koncertek hozták meg, ezeken a településeken népes rajongótáborral büszkélkedhetnek. A fellépések végén gyakran kérnek tőlük autogramot, egyes fanatikusok saját maguk készítenek TMH-pólót: sok amatőr zenész talán valami ilyesmire vágyik.

A múltkori, kolibeli koncertről kicsit felemás élményei vannak Ricsinek: „*Előtte az átlagosnál jobban izgultam, hisz csupa ismerőssel volt tele a terem. Az idegesség azért néhány fröccs után már elmúlt.*” Majd hozzátesszi: „*10-15 ember, ott elől jól érezte magát. Akik ücsörögtek, nem tudom, miért nem mozogtak arra, amire máskor a JATÉ-ban tombolni szoktak. Összességében mégis elégedett voltam.*”

Ricsi zenészlétének bemutatásakor nem mehetünk el szó nélkül az első emeleti folyosói gitározások mellett sem: „*Elsőben a második félén végén Kovács Attilának hívtak le a büfébe, hogy játsszak. Másfél-két éve alakult ki, hogy itt fönn gitározok. Ha kérnek valamit, és van hozzá kedvem, akkor eljátszom.*”

Mivel Ricsi ötödéves, már nem sokáig

muzsikál a Mórában. Aki kíváncsi rá, még meghallgathatja, hiszen hamarosan ismét lesz További Magyar Hangok – koncert (*Április 24-én volt, nagy sikerrel – a szerk.*), a folyosói zenezolgálát pedig a hét 2-3 napján az esti órákban üzemel.

Parti Tamás

Farsang 2001

Ebben az évben is volt farsang a koliban, ha ezt esetleg valaki nem tudná. Gondolom, sokaknak új ez az információ, hiszen a tavalyi évhez képest nagyon csekély volt az érdeklődés, a beöltözők számáról nem is beszélve... Pedig volt ott Leo és Fred és jelmezek, ajándékok, torták, sztárfotók (a' la Istók), Breki-buli...

Egyéni és csoportos kategóriákban indulhattak a merész vállalkozók. Azt hiszem, az indulók megérdemelték a pazar ajándékokat és a zsűrire sem lehetett panaszunk. A csúcs kétségkívül Tesla és a sakk-csapat volt, de a Kaméliás hölgy monológja is unikumnak számított. Egyéni induló volt még Ági, a mütősnő, a csoportok pedig egzotikus tájakra kalauzoltak el minket. Jártunk Japánban a 29-es szoba gésáival, Törökországban az 5-ös szoba hastáncosaival és Dorothy csapatával Óz birodalmában.

Befejezésként a bárdolatlanok fantasztikus J előadását láthattátok „A lónak vélt menyasszony” címmel. Mivel olyan sokan kérdezték: a kiöntött

piros nedű NEM bor volt, tehát nyugi, mi sem vagyunk annyira bárdolatlanok...

Azt hiszem, az esti buliról nem kell sokat beszélni. Volt itt minden, ami ilyenkor szokás: haverok, buli, T*sco gazdaságos kóla, ihb... és másnap takarítás a kollégiumi bizottság tagjainak részvételével.

Nyugtázva az eseményeket: jó volt, jövőre gyertek többen, aztán majd bulizunk egy jót, ok?

Ónódi Barbara

Ki Mit Tud?

Az új évezredbe lépve hagyományörző rendezvényeink közül a Ki Mit Tud? április 4-én került megrendezésre a magasföldszinti nagyteremben. Több tekintetben is felülmúlta az elmúlt évben rendezett vetélkedést.

Egyrészt sokkal több embert mozgató meg, mint a tavalyi, a fellépők és a közönség részéről is. A szereplők száma körülbelül megduplázódott, a kitaró szurkolóktól pedig a műsor végén 90 közönségzavazat érkezett. Volt, aki azért nem adta le voksát, mert a folyosóról már nem sikerült a terembe verekednie magát, vagy később érkezett, így nem láthatott minden produkciót.

Másrészt idén a hangszeres zene kategóriával színesedett az előadás. A következő években tovább nőhet a kategóriák száma, ha több fellépő jelentkezik csoportos énekkel, színjátékkal és tánccal.

Változást jelentett a 2000-ben rendezett Ki Mit Tud?-hoz képest a zsűri összetétele is. A fellépőket a kollégiumot képviselő hallgatók mellett szakemberek bírálták. Békési Imréné, a SZTE Magyar Nyelvészeti Tanszékének docense, a szép beszédre nevelés legjobb bölcsészkar pedagógusa; Szécsi Edit, az SZTE Liszt Ferenc Zeneművészeti Karának tanára, énekművész és Mészáros Tamás, a Szegedi Nemzeti Színház vezető színésze, öt éve tagja a szegedi társulatnak. A kollégium részéről Kovács Gábor szenior és Pintér Lajos, a kollégiumi bizottság titkára értékelték a kollégisták teljesítményét.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani a lelkes szervezőknek!

Kategóriák szerint 2001-es Ki Mit Tud fellépői:

ÉNEK:

- Balázs Edit
- Fedor Nóra
- Ragány Zoltán
- Kórus: Balázs Edit, Bereczki Zsolt, Fülep Mária, Gaál Anna, Horváth Gergely, Sinkó Gábor, Tolnay Katalin

1. helyezett: Fedor Nóra – House of the Rising Sun /Joan Baez/

HANGSZERES ZENE:

- Csernus Katalin
 - Kiss Hajnalka
1. helyezett: Csernus Katalin – fuvola, J. S. Bach: Menüett

VERS:

- Gulyás Ildikó
- Horváth Barbara
- Sztankó Klára
- Tolnai Judit
- Verbói Barbara

1. helyezettek: Gulyás Ildikó, Sztankó Klára

EGYÉB:

- Bárdolatlanok – Kürtös Petra, Ónódi Barbara, Molnár Edit, Tolnai Judit, Barák Tamás
- néptánc – Bokros Judit, Gajdos Eleonóra, Juhász Viktória, Szabó Zsuzsa, Majoros János, Reményi Árpád, Szabó Lóránt, Szép Béla és Brcan Sztoján

1. helyezettek:

- Bárdolatlanok – Veszedelmes levelek c. darab
- orosz néptánc

KÖZÖNSÉGDÍJAS:

- Ragány Zoltán – Miss Saigon: Bui-doi

Esztergályos Dóra

II Morgilla 2001

Wiking invázió a Mórában

2001. április 19-21-én ismét sor került a Móra Kollégium kedvelt rendezvényére, a Morgillára. A játékot megelőző héten mindenféle hírek terjengtek, miszerint előfordulhat, hogy esetleg öt jelölt fog küzdeni egymás ellen, de végül csütörtökre hárman "maradtak".

Első este – kissé nehéz kezdetek után – megtörtént a bemutatkozás, ahogy az már lenni szokott. Sajnos, elég kevesen voltunk lent, pedig ekkor ismerhettük meg a csapatok arculatát, amit aztán végig magukon viseltek a Czmarhák, a

Vikingék és a Márteam. Laciék szumóztak, sikert aratott Danceman (Pál Attila) hangja az éneklő Vikingcsapatból, Mártiékát pedig Hitler szelleme üldözte.

Péntek délután jött a sorverseny, a tipikus feladatokkal és 1-2 újtással. Négy órától egy kis sport, amibe nagyon belejött mindenki. Kis késéssel kezdődött el egy olyan rendezvény, amely az eddigiekhez képest újdonságot jelentett. A büfében szerencsére egész sok ember gyűlt össze, és egy kis kávézó idéző hangulathoz az Abszint és Fekete adott műsort. Tíz után pár perccel ők ugyan befejezték a fellépést, de a Morgillások tovább szórakoztak. Gabó a "javát adta", de 1/2 2 körül a többiek is az I. emeleti folyosón tomboltak. A csapatok hajnalig elváltak a büfében.

Aki az előző napot túlélte, és elég korán kidobta az ágy, annak első látásra talán egy kicsit aggasztónak tűnhetett az időjárás, ugyanis esett az eső. Nem is kicsit... 11 után minden emeleten dübörgött a zene. A palacsintasütés jó indításnak bizonyult, lelkesen sürgötek-forogtak a konyhákban. Egy óra körül, miután elállt az eső, elindult az első csapat a városi vetélkedőre. Rögtön a Ligetben meglepetés ért bennünket, mivel ott

tartották a rendőrnapot. Nagyon ötletes volt a Dóm téri feladat, a szobrok összeszámlálása és Toldi Ferenc méltatása. Tarzan és Jane, majd egy Kárász utcai meccs után a vonatozáshoz kellett (volna) embereket gyűjteni a Széchenyi téren. A "klasszikus" Forma 1-re a Múzeum lábánál került sor, majd az események a Czirbiben végződtek.

Közel négyórásra sikeredett az esti vetélkedő, amelynek legterjedelmesebb részét a műveltségi feladatok tették ki. Régen volt lent ennyi ember valamilyen közösségi rendezvényen, mint most; egybe kellett nyitni a termeket, hogy mindannyian elférjünk. A hangulat jó volt, különösen a szinkronizálás és a színdarab aratott hihetetlen sikert. Éjfél után már mindenki türelmetlenül várta az eredményt. A pontok hosszas számlálgatása és mindenféle ellenőrzés után derült ki, hogy a Márteam a harmadik helyen végzett. Mindössze 5,5 pont választotta el a győzelemtől Vikingéket. Lacit pedig megkoronázták, majd jött egy kis közös evés-ivás. Breki végre elkezdhetette a bulit, egészen reggel 1/2 7-ig.

Több szempontból is egyedülálló volt az idei Morgilla. Néhány olasz egyetemista egy hetet töltött nálunk. A koliból sokan elég hamar összehaverkodtak velük, és ennek köszönhetően ők is aktívan részt vettek a játékokban. Nagyon élveztek az itt töltött napokat. Hétfő reggel indultak

Mártinak itt még nem volt gondja a hangjával (sem)

haza, ezt megelőzően azonban vasárnap este egy kellemes hangulatú összejövetelre került sor, amely egészen hajnalig tartott.

Úgy tűnik, minden csapat élvezte az előző hétvégét. Erre utal a megkérdezett jelöltek véleménye is, akik a következőképpen nyilatkoztak.

Viking – saját belátása szerint – négy napon keresztül részeg volt, a csapat jól érezte magát.

Mártinak vasárnap reggelre teljesen elment a hangja. Csapata főleg elsősökből állt, nehezen jött össze, de a végére kialakult a csapatszellem. A műveltségi kérdésekben Mercs Pisti kiemelkedő teljesítményt nyújtott, jó volt Barák Tamás, Szityó, Judit, Molnár Edit. Külön köszönet Sztankó Klárinak, aki a német mesét megírta a bemutatkozáshoz. Vikingéknek jó volt a jelmezük, tetszett a Czmarhák megjelenése; összességében jó volt a csapatok között az összhang. Nem a győzelem számított, hanem a poénok. "Jövöre megnyerjük!"

Laciék csapata igen sokrétű volt, de mindenki megtalálta a maga feladatát. Maja csinálta a propagandát, Reni volt a csapat grafikus, és a lányok oldották meg az előfeladatokat is. Kevesen voltak, de megosztották a munkát – "a kohézió varázsa". Nóriék biztatása nélkül Laci, 2001 Morgillája nem indult volna.

Az utóbbi évek Morgillái

1994 Györi Sándor, Szentgyörgyi Szilárd
 1995 Gugolya László
 1996 Földi Zoltán
 1997 Vígh Mihály
 1998 Mangó Zoltán

1999 Varga János
 2000 Korok Arnold
 2001 Czmarkó László

Lutz Gábor (2002? – a szerk.)

Három variáció egy témára

"Kicsoda Toldi Ferenc?" – kérdezhetnénk bárkitől, hiszen bizonyos, hogy mindannyiunk emlékezetében él a hatalmas hős, ahogyan az is szinte biztos, hogy valójában mindenkinek az emlékében más és más személy szerepel ezen a néven. A Nagy Talány megfejtése nyomában – s az idei Morgilla-verseny ragyogó alkalmát kihasználva – megkérdeztünk néhány szakértőt, miként vélekedik az ügyről. Az ismert szaktekintélyek csak úgy fejből, öt perc leforgása alatt hihetetlen információmennyiséget zúdítottak ránk e kimeríthetetlen témából – álljon hát bizonyosságul s

szolgáljon mindenkinek okulására e kortalan bölcsesség.

Első variáció, Czmarkó László Morgilla-jelölt utánozhatatlan eszmefuttatása:

"Toldi Ferencnek akkora haja volt világrajöveletekor, hogy belegabalyodott anyja méhébe, ezért császármetszéssel kellett kivenni anyjából, miközben kopaszra nyírták egyébként dús hajzatú fejét. Miután megszületett, kiderült, hogy a talpa is szőrös, éppen ezért szülei titkolták és rejtegették fiukat. Egy szűk kamrába zárták, ezért érte olyan sokkhatás, ami őt később naggyá tette.

Mi is azért tiszteljük Toldi Ferencet, mert még soha egy szál szőr sem nőtt a talpukon, és állandóan arról ábrándozunk, hogy tenyerünk-talpuk szőrös legyen, és olyan kiválóan értsünk ahhoz, amihez Toldi Ferenc, mint még senki a világon. Toldi Ferenc ahhoz értett, hogy egy sötétkamrában becsukott szemmel üldögéljen, és ne szóljon egy szót se.

Példaképei egyébként az indiai aszkéták voltak, akik száz szögére ülnek rá Toldi Ferenc tiszteletére -- és Toldi Ferenc éppen azért volt csodálatos ember, mert az aszkéták már több ezer éve hagyományosan jelen vannak az indiai kultúrában, de ők a több ezer évre rá születő Toldi Ferenc emlékére ültek már időszámításunk előtt is a szögeken. Igazából Toldi Ferenc az indiai vallás atyja, róla szólnak a fámák, miatta van harminchárommillió isten Indiában.

Én azt furcsállom, hogy Toldi Ferenc emlékére nem épültek templomok. Szerintem ez borzasztóan nagy probléma, és az is gond, hogy a biológusok nem keresték meg azt a gént az emberben, ami a tenyér szőrösödését idézi elő. Már régóta kutatásokat kéne folytatni, amik kiderítenék, hogy kik lehetnek egyenes ágú leszármazottai, akik szőrös tenyerükkel, tapintásuk finomságát kihasználva a sötétkamrában csukott szemmel el tudnának igazodni az egyébként csupasz falak között. Szerintem az emberi nagyság, ha valamiben megmutatkozik, az éppen ez, hogy a semmiben... – és ki is mondta ezt? Bolyai Farkas! Szóval Bolyai Farkas is Toldi Ferencet tekintette példaképének, amikor azt mondta, hogy "a semmiből egy új világot hoztam létre". *(Ezt Bolyai János mondta – a korrektor)*

Igazából Toldi Ferenc egyfolytában a semmiből teremtett egy új világot, ami valójában szintén egy nagy semmi volt, szóval tulajdonképpen nem hozott létre semmi újat, de el tudta képzelni, ez volt benne a furcsa. Csukott szemmel a sötétben képzelődött a semmiről, igazából nem is volt semmi hatása.

Toldi Ferenc azért halt meg, mert elhamarkodták a császármetszést, levágták a haját, és ezután az befelé nőtt. Harmincéves korára lenőtt a torkáig, és nem kapott levegőt – hiába borotválták a torkát – és megfulladt a saját hajától."

Második variáció, Tinódi Lantos Mangó Fritz krónikás-írnok magasztaló éneke:

"Az Vitéz Bányafalusi Toldi Ferencről szólok, aki az nagy magasztos vala, és őneki családjából származának nagy hősök, kiknek vére elterjedt az országban, és lecsapták az törökök és kutyafejű tatárok fejét-lábát, és ütötték vala az pogányokat, és minden ellenséget, mert őneki hatalmas birtokaik

valának Biharban, Szepösben, és még mindahány vármegyében, melyek találtattak Európa mind a négy sarkában. Mert ők valának azok az embörök, kiknek testéből származának az pusztító erejű csapások és más kegyetlen tettek, mellyel az némötöket és oroszokat elzavarák az határból, és az vetéstúró sakálokat elkergeték Biharnak tájairól.

Mert ők valának azok, kiknek harci tetteitől zengett az dicső Ázsia s Afrika, s menekülének az gaz tartárok és mindenféle nemzetök. És ők valának azok, akik királyokat adának választással és más

Czmarha jó buli volt!

egyéb furfanggal az országnak trónjára. Mert az ő szenteltvizökből tellett az püspököknek és minden más javaknak, és tizedet is adtak, és kilencedöt, a nyolcadot zsebretötték, s mondák, hogy az regösök és egyéb balalajkások járnak az vidéket, és mondják, hogy mi királyok vagyunk. Ám később az ő magzatjaikból származza Toldi Miklós, ki petrencés rúddal vagdalá agyon az pogány ellenségöt. És őneki valának ezermillió kincsök, melyekkel megvásárolák az ménesöket s az számargulyákat, s mindenféle szerzetöket vásárolának a Földnek négy sarkáról. Mert ők valának azok, kik templomot emeltek az ortodox, református, evangélikus, baptista s még más egyéb – Krisnát kivéve – mindeféle szerzetöknél, támogatták az egyházak terjedését. S az pogányok rettegték az ő nevöket, s háborogának magokban, de elszaladának messzire. S így vala az, hogy a Toldiak nemzetsége, kik származtak eme Ferencről, ők voltak azok, kik ez országnak nagyságát s tetteit Európában félelmetössé tötték.

És így vala az, hogy később az Beszédesz Richardus megenésíté és megevangelizálá az ő tetteiket, és később nagy középkori muzikás lett, kinek nevét elfelejtették vala. És építének ők palotákat és más egyéb kutricákat az országnak négy szegletiben, és Máramarosnak hegyeiben is két tornyot, de azt már eltüntette az idő. És sárkányokat is agyonverének, de azokat is elfeledék a gaz népök, mert ők azt hitték, hogy a sárkányok valának tűzgyújtó szerkezetek.

És későbbben vala a Toldi nemzetség, a XX. században vásárolának vala harci szekeröket s más járművöket, s elvándorolának keletre, és ott mondának, hogy mi magyarok vagyunk, de ott senki nem érté, hogy mit mondának. És annak ellenére az Toldiak visszafordulának és mentek vala vissza az Magyarországra, és ott építének mindenféle nagy panelházakat és egyéb magas épületeket, melyekbe beköltözének az bérlök, s lakók. Ámde ők sanyargaták az bérlöket, mert ők földesurak valának, és elvevék tőlük utolsó fillérjüket, de volt akiktől még az litván jegyöket is

elvétték. És végül ez a család az, ki ma rejtezik lakozik, és nem ismeri őket senki, mert mindenféle nevéken bújdosnak, de titokban ők irányítják az országnak életét s mindenféle gazdasági tetteket visznek végbe a mi tudtunk nélkül, mert ők akarják azt, hogy az ország az Európa Uniónak tagja legyen, és későbbiekben, mint vezető világhatalom, elfoglalják Afrika déli szigetöit."

Harmadik variáció, Barák Tamás mozgalmas történelmi tablója:

"Toldi Ferenc egy híres magyar gróf volt. Wesselényben élt a Wesselényi család birtokán, miután kiutálta őket, mert a jobbágyokat gyilkolták, s ezt Toldi Ferenc tudta. És hát ő híres hősnek készült, volt egy kétkézes kardja is, mellyel lefejezte a Wesselényieket egymás után – ezek után a Wesselényi család ki is halt. Toldi Ferenc át is vette a Wesselényi-birtokot, és megnagyobbította a parkot, mert egy kissé kevés volt, mert neki volt öt medvéje. Öt medvével mázskált föl-alá a parkban, de amikor ezt megunt, ismét legyilkolt néhány parasztot (ezek nem jobbágyok voltak, mert ő csak a jobbágyokat szerette). Miután Toldi Ferenc legyilkolta a parasztjait, nem volt, ki vessen a földön, kezdett a föld kiszáradni, a fák is eltűntek. Ezek után Toldi Ferenc gondolkodott, mit is csinálhatna, mert valakik kelletek az üres telkekre, így azt gondolta, hogy hoz be cseheket. A cseheknél azt mondják, hogy sok a farkas. Neki meg nem volt még farkas a parkban, és ha átjönnek a csehek – gondolta –, jönnek majd utánuk a farkasok, és ha ott vannak a farkasok, a medvéi is jóllaknak néha.

Ezek után Toldi Ferenc elgondolkodott, hogy az üres szobákkal is csinálni kéne valamit, és azt találta ki, hogy a Wesselényi családnak egy emlékmúzeumot hoz létre. Az összes Wesselényit kiásatta, és elhelyezte őket egy-egy szobában. Negyvenkét szoba telt meg velük, a kimaradt százhárom szobában pedig csinált egy kis bulit, ahova meghívta az összes jobbágyot. Volt sör, bor, meg minden, még pálinka is. A medvéket bekészítette a sarokba. Amikor a jobbágyok már jó részegek voltak, a medvéket is beljebb tologatták, és azok is elkezdtek bulizni – ezt persze a jobbágyok észre sem vették, olyan részegek voltak. A medvék is elkezdtek hörpintgetni a sört, a bort – a pálinkát nem, mert a medvék csak a vodkát szeretik, mint tudjuk.

Ezek után arra gondolt, hogy tenni kéne valamit, mert király akart lenni Toldi Ferenc, ő is lett később II. József néven király. Gondolta, ha meghódítja egész Európát, akkor majd

Magyarországot is meg tudja szerezni – mert ugye Magyarország is Európához tartozik. De rossz irányban indult el, Oroszország irányába, és ment a tundrán, de nem tudta, mert rossz volt a térképe. A vikingekkel is találkozott, és le is nyomta az összes vikinget, ezért is van, hogy a mostani Viking-csapat már nem az igazi vikingekből kerül ki, mert azokat Toldi Ferenc kinyírta. Még mindig rossz irányba ment, kikötött Skandináviában, ahol lottóztak a skandinávok, de hiába kérdezte őket, hogy "Oroszország merre", nem értették, csak ikszelgettek, meg megkínálták őt hallal. De a hal is romlott volt, mert már kipecazták néhány hónapja, és a fél sereg megmurdelt tőle, de nem lehetett mit tenni, tovább kellett menni, mert Oroszország felé indultak, rossz irányba, és meg akarták kerülni a Földet – amit ugye nyolcvan nap alatt meg lehet tenni.

Léghajókat béreltek aztán az oroszoktól, akiknek nagyon jó léghajók voltak akkortájt a századfordulón, a bolsevik hatalomátvétel után. Toldi Ferenc a léghajós seregeivel meg akarta kerülni a Földet, és találkozott a német légierővel, ami ezidőtájt már kezdte átvenni a hatalmat Európa fölött – persze Toldi Ferenc távollétében csinálták ezt csak. Hitlerrel is találkozott, akivel megbeszélték, hogy hogyan kéne fölosztani Európát, de Toldi Ferenc nem egyezett bele, mert Hitler akart egy kis szegletet Európából – Németországot magának akarta. Toldi Ferenc megmondta hogy nem, Európából nem, de Hitler kapott volna egy részt Dél-Afrikából, hogy nyugodtan mehet, azt bombázhatja, de Hitler azt mondta, ez neki nem oké.

Közeledtek Amerika partjaihoz. Ott már javában folyt az indiánok legyilkolása, de Toldi azt is gondolta, milyen jó lenne indián rezervátumot csinálni. Ezért befogott úgy nyolc-tíz indiánt – percenként. Ez azért volt jó, mert ha csak nyolc-tíz indián jön percenként, akkor épp ideje van az embernek zsákot varrni, ráhúzni az indiánokra és becsomagolni őket. Bepakolták az indiánokat a léghajókba, megcímezték, és fellőtték Magyarország irányába. A léghajókból kibányászott indiánokat aztán elhelyezte a halott Wesselényiek körül, amolyan szoborcsoport-formátumban. Végül aztán, mivel nem kaptak enni, lassan bűdös kezdett lenni a kastélyban, ami föl is borította Toldi Ferenc terveit, mert nem bírt hazamenni. Így végül elbujdosott, és valahol Hawaii környékén telepedett le. Azóta is ott nyomul a táncosnőkkel."

- bz -

FILMKLUB

Luc Besson és Milos Forman, s a neveik után felsorakozó filmcímek meghatározónak mondhatók mind az európai, mind pedig az amerikai filmkészítés történetében. E két névvel fémjelezve indult filmklub a kollégiumunkban. Először arra gondoltam, hogy azzal kellene kezdenem: mindenki figyelmébe ajánlom az újra indult filmklubot, de gondolom ezt már mindenki tudja, hiszen olvashattátok a plakátot és sokan el is jöttetek az első filmek vetítésére, viszont néhány kedvcsináló mondat gondolom nem árt.

Mindkét sorozatot a filmek keletkezési idejének megfelelő sorrendben láthatjátok. Hétfőnként Luc Besson, keddenként Milos Forman filmjeit ismerhetitek meg. A két rendező életútja némileg hasonlít egymásra, hiszen először mindketten Európában próbálták szerencsét, majd az USA-ban is megcsillogtatták tehetségüket.

Luc Besson számára az első nagy sikert a *Metró* (1985) című film hozta, amelyben a párizsi metró labirintusának különös lakóit ismerheti meg a néző. A nagy kékség (1987), a *Nikita* (1989) és a *Leon*, a profi (1994) folytatta a sort. Majd Az ötödik elem következett (1997). A tengerentúli szuperfilmek hatása már érzékelhető ezen a fantasztikus akciófilmen (Bruce Willis és Milla Jovovich főszereplésével). A következő filmje a *Taxi* volt, ahol társrendezőként vett részt a film készítésében. Üldözéses jelenetek sora teszi izgalmassá a Marseille utcáin játszódó filmet. A cél: egy németekből álló, mercedeses bankrabló

banda felszámolása. *Jean d' Arc* (1999): az orosz származású énekes-gitáros-divatmodell-színésznő (Milla Jovovich) személyesíti meg drámai erővel, Jeannetet, a 100 éves háború idején élő parasztcsalád legkisebb leányát, aki a francia seregek élén férfinak öltözve szabadította fel Orléans városát.

Időben kicsit hamarabb, az 1960-as évek Csehszlovákiájában az egyik letehetősebb és legjelentősebb filmrendezőjének számító Milos Forman az *Egy szözi szerelme* (1965) és a *Tűz van, babám!* (1967) című filmekkel hívta fel magára a figyelmet. Kiseberekéről szóltak, az erkölcsöket és a szokásokat gúnyolták ki. 1968-ban elhagyta hazáját és az USA-ba emigrál. A *Száll a kakukk fészkére* (1975) öt Oscar-díjat kapott: a film, a rendező, a férfi főszereplő (Jack Nicholson), a női főszereplő (Louise Fletcher) és a forgatókönyv. A *Hair* című hippimusicál premierje után, több mint tíz évvel később forgatta azonos elnevezésű filmjét, amelyben ironikus képet fest a feltűnősködő fiatalokról. Az 1984-es év legsikeresebb filmjeként tartják számon az *Amadeust*, mely nyolc Oscar-díjat kapott. Wolfgang Amadeus Mozart életébe nyerhetünk betekintést általa. Az utolsó vetítés alkalmával láthatjátok: *Larry Flynt*, a provokátor c. filmet (1996). A *Hustler* nevű pornomagazin kiadójának botrányos sikertörténetét vitte filmre Woody Harrelsonnal a címszerepben.

H. M.

Lógtak a neonok a plafonról

– nem fordulhat elő többször –

Ugye emlékszünk rá, milyen hangos volt a tavalyi tavasz a Mórában? Igen, igen: ekkor újították fel az elektromos hálózatot nálunk – így minden vezetéket is. Erre már régóta szükség volt, egyebek mellett azért, mert már előfordult, hogy leszakadt a plafonról a neoncső, és lógtak a falból a vezetékek. Ez megtörtént kb. másfél éve a 18-as szobában. Az „új” lakók nem is emlékeznek rá, csak az „idősebbek” meséltek nekik róla. Szóval: megújultunk, mi is kibírtuk, és a vezetékek is.

Bár több mint egy hónapja a 8-as és a 9-es szobában ismét lógtak a neonok a plafonról. A 9-esék

közül nem volt mindenki otthon a nevezetes délutánon. Egyikőjük pedig éppen aludt volna, de felriadt:

„Azt hittem, hogy valaki leverte a TV-t, akkora volt a zaj – meséli. – A faltörmelékek beleestek a kajába, még mindig látszanak a hűtőn a nyomok.”

Másikuk (nem szerették volna, ha a nevük megjelenik, ezért az általánosítás) épp a TV-t nézte, és pont az alatt a lámpa alatt ült, amelyik lepottyant. Csakhogy őt valami isteni sugallat (viccet félretéve:

tényleg megérzés volt) arra készítette, menjen el kaját venni. Elment. Az alól a lámpa alól, ami kicsit később leesett, és ahol a falból lógtak a vezetékek.

A nyolcas szobában két „fiatalembert” találtam, amikor a lehulló neonokról érdeklődtem. Az egyik így „beszélgetett” velem (ő nem kérte, hogy ne nevezem meg, de mivel többiek is névtelenek a cikkben, ő is az marad):

MNY: Ha jól hallottam itt is leesett a neon a plafonról.

Lakó: A neon? Itt? Neem!!

MNY: De nekem azt mondták...

Lakó: Ja, tényleg, én ültem alatta.

MNY: Alatta ültél, Úristen!

Lakó: Jaj, nem alatta, mellette; különben rám esett volna.

MNY: És mit mondtak, hogy fordulhatott ez elő?

Lakó: Mit tudom én!! Én bölcsész vagyok, nekem magyarázhatták volna!

Szóval: őt nem „rázta meg” az eset – vagy csak régen történt. Mindenesetre ennyit mesélt róla.

Erdélyi Ágnes igazgató elmondása szerint, ahogy megtudták, mi történt, megnézték a vezetékeket a műszaki illetékesekkel, persze a kollégium villanyszerelője rögtön visszahelyezte az „elmozdult tárgyakat” a helyükre. Az egyetem műszaki főosztálya mindent szabályosnak talált – nem lehet tudni, miért történt mégis ez a kissé

„hajmeresztő” eset. („The truth is out there.”) De az igazgató két pozitívumot is kiemelt, ami nagyon fontos:

Az egyik: nem nagy valószínűséggel fordul elő újból ehhez hasonló izgalom – tényleg mindenki nyugodjon meg, aki egy kicsit is megijedt.

A másik: jobb a SZTE műszaki ügyintézésének gyorsasága (szemben a JATÉ-val). Vége egy pozitívum az egyesült intézményünkről... elvégre: minden rosszban van valami jó!

- bem -

(A cikk megírása óta a 6-os szobában is leszakadt a neon. Április 29-én, vasárnap délután óriási robajjal zúgott le a plafonról - „megsimogatva” Webmester nyakát. Szerencsére komolyabb baj most sem történt. Erdélyi Ágnes igazgató mindenestre levelet írt az SZTE Gazdasági és Műszaki Főigazgatóságára, a műszaki főigazgató-helyettesnek. Ennek hamarosan az lesz az eredménye, hogy a kollégiumban a műszakiak az összes neont nagyobb tiplikkel, és az eddigiehez képest kétszer annyi csavarral fogják felerősíteni. – a szerk. és a törd. szerk.)

A szúnyogháló nem ég el (Bulgakov és Kozincev után szabadon)

Csaknem valamennyi szoba új szúnyoghálót kapott a tavaszi szünetben a régi megrongálódott (jó esetben „magától” kiszakadt, rosszabb verzióban széthasogatott, kiégetett) helyébe. Az új háló esztétikailag talán nem mutatósabb, mint a régi, de masszívabb, a kivitelező által demonstrált mutató szerint nem égethető, csak hosszadalmas és türelmes, parázsló cigarettával való erős nyomkodással nyerhető lyukasított felület rajta. A kollégisták figyelmébe ajánljuk, hogy az új hálók meghibásodása esetén javításra, cserére belátható időn belül semmiféle lehetőség nem lesz.

Az ötödik szint ferde tetőtéri ablakai speciális megoldást igényelnek. A pillanatnyilag birtokunkban lévő árajánlat túl van a félmillió, mely nemcsak irreálisan magas, de felemésztené a számunkra engedélyezett kevesebb, mint egymillió ún. beruházási keret nagy részét is, pedig hol van

még a fürdőszobák, (különös tekintettel) a férfi WC-k felújítása, nem is beszélve a kulturálisan nemesebb eszközök, komolyabb tévék, számítógépes hálózatépítő kellékek stb. vásárlásáról! (Beruházásnak minősül minden 50.000 Ft feletti vásárlás, illetve minden olyan beépítő, fejlesztő jellegű műszaki mahináció, mely egy már meglévő rendszernek a részét képezi.)

Amit nyerünk a réven, elveszítjük a vámon, valahogy így mondja a közmondás. Nagyobb komfortfokozat, több szúnyog... De azért az ötödiken lakók ne csüggedjenek, annyi minden történhet még a nyárig! Például megjelennek a csak alacsonyan repülő szúnyog-mutánsok...

És hogy mit hoz a távolabbi jövő? Azt én is szeretném tudni.

E. Á.

Este a szegedieknél: márciusi Waszlavik – varázslat (Adalékok meg egy kis összefoglalóféle)

„Jólesik néha egy kis folyosói diskurálás a megfáradt bölcsésznek” - címszóval beszélgettünk az első emeleti folyosó végén, talán éppen focistáinkat szapultuk. Enyhe dohányfüst lengte be a teret, éppen nem kunyizott senki cigit Gabótól (gyengébbek kedvéért: *kis Nádasi*) így maradt neki még vagy két szál, amikor Gabó egy barátságos „Nye!” - t köszönt az egyik konyhába igyekvő srácnak, mélyet szippantott tüdőropijából, s hirtelen témát váltott, imígyen: „*Képzeld, testvéremtől hallottam, hogy a Waszlavik Pesten valamelyik egyetemi kollégiumban előadást tartott a magyar zenéről, vitte a harmonikáját is, és még zenélt is egy sort. El kellene ide is hívni.*”

Szerény személyem támogatásáról biztosította Gabót, már csak azért is, mert ő volt az, aki tavaly megszervezte a nagy sikerű *Schuster Lóri*-előadást, így biztos voltam benne, hogy az előtte álló feladat most sem fog ki rajta.

Az időpont egyeztetése kollégiumi előadások esetében, amennyire másoktól hallottam, sosem megy simán (lásd: *Knézy Jenő*-ügy). Waszlavikkal ez nem így volt, illetve... Jó barátja, *Nagy Feró*, aki szintén nem tudott pontos címmel szolgálni, azt tanácsolta Gabónak, hogy írjon a leányfalui postára egy levelet, amit majd eljuttatnak a helyi könyvtárba, ahol Gazember sűrűn szokott előfordulni. A 9-es szoba frontembere így cselekedett, s kapcsolatba lépett a „rocksámánnal”, akivel március 27-ében egyezett meg. Rövidesen elkészültek a plakátok, az előadás

„*A magyar szórt zene története Schneider Fánitól San Remón át napjainkig*” címmel lett meghirdetve. Gabóék kifüggesztették a megfelelő mennyiségű szóróanyagot egyetemszerte, a plakátoknak azonban lába kelt, mivel egy vagy több önjelölt toleranciabajnok azokat letépkedte, így újak kitétele vált szükségessé. *Pintér Lajos* bátya emlékeztetett, hogy ez már nem az első eset: tavaly személyesen látta, amint egy öntudatos egyetemi polgár a *Lovas István* – előadás plakátjait szedegette le „*Utálom ezt a fasisztát!*” – indoklással. Ismerőseim, akikkel beszélgettem, szinte kivétel nélkül egy régi Friderikusz-show kapcsán emlékeztek Waszlavikra, no meg ismerték a régi slágert: „*Rózsaszínű kádban robogok a körúton...*” Nos, ilyen hangulatban vártuk 27-ét.

Csúnya, esős volt március 27-e délutánja, estéje, mégis sokan eljöttek a Mórába meghallgatni Waszlavikot. Váltottunk vele pár szót az előadás előtt, s elmondta: igazából nem tudja, hogy hány kazettája jelent meg eddig, neki csak az számít, hogy minél többen ismerjék, így az sem baj, ha kalózkidásban terjesztik a számaint. Remek kis „fejtágtást” (a Szegedi VTV-ben fogalmazott így Gazember) tartott a dugig telt magasföldszinti társalgóban *Velorex*. Rendkívül élvezetesen taglalta a magyar „szórt” és centrális zenék történetét, ismertette a meghatározó irányvonalakat, mozgalmakat (munkásdalárdák, Éneklő Ifjúság), az idegen, elsősorban német és szovjet hatásokat.

Tekintélyes rész foglalkozott a 60-as, 70-es, 80-as évek kultúrpolitikájával, *Aczél* és *Erdős* elvtársak megtörési kísérleteivel. Szimpatikus volt az, hogy Waszlavik nem a „nagy ellenálló” szemszögéből mesélt a diktatúra és a beat-, rockzene kapcsolatáról amint azt már néhány kétes értékű lázadócska már megtette az elmúlt évek folyamán a különböző dokumentumműsorokban, s nem toltta magát feleslegesen előre, saját fontosságát hangsúlyozandó. Saját értékrendjét (az *Illés* volt a legeredetibb beatzenekar – a blues lefelé intonál, s így teljesen elüt a magyar zenei hagyományoktól – a *P. Mobil* és a *Beatrice* volt a legjobba 80-as évek elején) szelíden, a ráerőszakolás legkisebb szándéka nélkül ismertette. Az előadást zenélés, nótázás követte, először a magasföldszinten, majd a

büfében. Bordalokat, népdalokat, nótákat énekelt és kísért tangóharmonikájával *Petőfi* (nem tévedés, ez is az egyik művészneve) egyes szemtanúk szerint hajnal ötig. Jómagam fél egy tájban láttam őt utoljára, amint egy vajjas-szalámis kenyeret próbált „elpusztítani”, ám ezt nem túl sok sikerrel tette, mert az ifjak rázendítettek egy újabb nótára, s neki jászania kellett a kíséretet...

Waszlavik: nem több hatvan kilónál, barátságos, kicsit anekdotázós, jó ember. Remélem, még viszontláthatjuk.

Parti Tamás

Nádasi „Gazember” Gabó talán éppen a szervezés fáradalmait piheni Ricsi nyakában

Lettre-est a kollégiumban

A magyar *Lettre internationale* című negyedévenként megjelenő európai kulturális folyóirat nagy érdeklődéssel övezett estjére került sor a Kollégiumban február 28-án. A folyóirat 2000. évi téli száma kiemelten foglalkozik a regény műfajával, többek között *Németh Gábor* és *Szilasi László* Kész regény című – egyfelől aggályos irodalomtudósi kimódoltsággal, másfelől élvezetes szépírói stílusban alkotott művével, *Esterházy Péter* új nagyregényével, az olasz-portugál kettős-lelkű rendhagyó alkotó, *Antonio Tabucchi* írásművészetével, és a mi seniorunk, *Bombitz Attila* is rátekint ebben a fejezetben az osztrák regénypolcra...

Jelen volt a folyóirat felelős szerkesztője, *Karádi Éva*, aki röviden beszélt a lapról, majd igazi „irodalmi revű” következett. A magyar prózát író közép nemzedék kiválóságai olvastak fel: *Márton László*, *Garaczi László*, *Németh Gábor*, *Szilasi László*, *Bombitz Attila*. A témérdek hallgatóság igazán élvezte a jóízű szövegeket, kár, hogy a nagyszerű hangulat mégsem volt elég ahhoz, hogy a felolvasás után hasonlóan élvezetes beszélgetés alakuljon ki. Némi hezitálás után feloszlott a közönség, reméljük, hogy mégsem csalódottan, hanem egy szép este emlékével...

E. Á.

Eötvös József kontra Vészhelyzet

Nehéz döntés volt, de végül az előbbi győzött. Szóval Deák Ágnes (SZTE) előadására ültem be, amely a nem túl fantáziadús "Eötvös József politikai pályája" címet viselte.

Az előadás főleg az 1840-es évekkel foglalkozott, a későbbi időszakra alig maradt idő. Az előadó beszélt arról, miként ítéli meg az utókor Eötvös Józsefet, illetve hogyan változott az idők során a róla alkotott kép. Megtudhattuk, hogy

Eötvös manapság nagyon "divatos", míg korábban keveset foglalkoztak vele. Deák Ágnes kitért Eötvös írásaira is.

A kissé kurta beszámoló oka az, hogy az előadás nem tegnap volt. De én legalább ébren voltam, ellentétben azzal a fiúval, aki az előadás végén alig bírt felébredni...

Iza

Spanyolországról dióhéjban

Egyáltalán nem volt kedvem az egészhez. Már napokkal korábban hazamehettem volna, ha nem éppen akkor: április 5-én jött volna a kollégiumba Harsányi Iván történész, aki Spanyolország 20. századi történelmét kutatja.

Hét óra előtt néhány perccel érkezett meg. Kedves, beszédes, jókedélyű embernek tűnt, s az este további része igazolta is ezt. Az előadás kezdetéig volt még egy óra. Az igazgatónő irodájában kényelmesen elhelyezkedett, majd mesélni kezdett: Moszkváról, az unokáiról, egy portugál kollégájáról és persze a kollégiumokról.

Nyolc óra előtt néhány perccel félve néztem be a magasföldszinti folyóiratolvasóba, s ijedten mondtam Attilának: egy kezemen meg tudom számolni a közönséget! Attila belépett, szétnézett, majd így szólt: bőven megvan ez két kéz is. Na

igen, a Spanyolország a 30-as években című előadás mindössze 10 embert vonzott. Ennek valószínűleg a nem túl szerencsés csütörtök esti időpont volt az oka.

Az előadó mosolyogva lépett be. Kezébe hozta a táskáját, mint mondta azért, hogy ha nem tetszik az előadása a jelenlévőknek, eldobja azt és úgy gyorsabban tud futni. Mindenféle jegyzet nélkül beszélt Primo de Rivera-ról, Franco tábornokról és saját spanyolországi élményeiről. Mindezt heves mozdulatokkal illusztrálta, olyannyira, hogy az ásványvizes üveg kis híján lerepült az asztalról. Érdekes, szórakoztató előadás volt, ami után türelmesen várta a kérdéseket. Egyik sem váltott ki nála vacsorázási ingert. Tulajdonképpen beérte egy, a büféből származó melegszendvicsel. Már jócskán elmúlt 10 óra,

mikor Harsányi még mindig Francoról és annak családjáról mutatott képeket az igazgatónö szobájában. Itt üzenem azoknak, akik ott voltak az előadáson, hogy Franco felesége tényleg iszonyúan ronda volt! Valamivel 11 óra előtt már nagyon

fáradt voltam, felálltam és elköszöntem. Ő mosolyogva kezet nyújtott, s már megint, illetve még mindig tréfálkozott.

Iza

Kollégiumi versek

Vajon fájni fog-e, ha majd egyszer meghalok?
Lesz-e, aki akkor a nedves párnán fölém hajol,
s már élettelen, hideg homlokomról
letörli a tusa nedves kínjait?
Lesz-e majd, aki a szemem lecsukja?
Ki utolsó lehelésem meghallja?
Lesz-e majd, ki hideg kezem megfogja,
s porrá aszott testem siratja?
Ti, akik most álszent módon
a szemembe nevettek,
ott lesztek-e,
ha a testem végleg elenged?

Judith

Nem bírlak elfogadni,
de nem tudlak megtagadni!
Hosszú órákon kínlódva várom a percet,
mikor újra öledbe hajthatom fáradt fejem.
Mi az, mi hideg éjszakák közepén,
csontig hatoló hidegben is hozzád űz?
Miért, hogy úgy érzem, a tested
nélkül meghalok?
Nekem fáj ez az édes kín,
hogy nem vagyok ura magamnak,
mikor a hangod a távolból hív!
Kétségbeesetten keresem az utat valamiből,
amibe - érzem - veled együtt belehalok!

Judith

Összefonódás

- Zsófinak szeretettel -

Hullámszik az égen a szürkéség,
Barna zuhatag csak a messzeség.
Zöld szál fű hajlong a dühös szélben,
Éneke elvész a köd belében.

Feloldódna tán az éjsötétben,
De halk énekszó tör át a légen -
A két dallamból így lesz egy duett,
A vaksötétből pedig költészet.

Vernyik Zénó

Megszületett

Rideg vaksötétben
Fehér rózsá nyílik
Virágja szívében
Világosság gyúlik

Sajgó ködöt oszlat
Tisztaszín' sugara
Ronthatatlan várat
Emelő szózata

Fehér rózsá tövén
Lángoszlop sarjadzik
Tévelygő tavakba
Igaz forrás ömlik

Vernyik Zénó

Csajkovszkij

Finom kezében
A lomhaság
Tajték hintája
A patakban,
Patak csobogása
A nyugalomban.
Pihenés.

Az éter földi
Bendőjében
Az éjt a Nap
Hidegen emészti,
Kemény munkája
A harmatot
Pókfonalra fésüli.
Gyöngysorát a kis fűszál
Lágyan-ringva rezgeti.

Mosolya a
Szökdeklés zombékain
Karcún perdül az éjbe.
Ott a légtér megöleli
A légység szigorú sötéte.
Nem bukdácsol,
A vakság irombáin
Gyűrűkbe hajlik
Magánya.
Léptét kiméri könnyei
Csipke csobogása.

Cz. L.

Hold nélkül

Hold nélkül ül az este.
Vak türelemmel kileste
Tobzódásom.
Pedig a bánat nem barátom,
Bezzeg az este... ma karjára vette
Lyányoknak készült hiányom.

Ág nem inog, fű nem billen,
A levelek szelíden mosolyognak
És zöldre mosdanak a lámpafényben
És minden pillanat óvatos
Amint átlép a környező sötétben.
Bevallom, a kavargás
Nem a rend sodort ide
És illetlen lerogyantam
E színlő semmibe.
Ahogy a lét simul, úgy idomul
A pupillám velem

Ujjjaival szöszmötöl,
Csendjén bongva megpödör,
Alélok,
Ahogy hullámain
Szunnyasztja magát a
Vízűtkör.

(A fűszálak olyan peckesek...)

Cz. L.

Mórások a BEK-ben

Elsőre egy kicsit furának tűnhet, de igaz. A nem éppen részegítő magyar fociliga névadója, a Borsodi Sör hívta életre tavaly a BEK-et – azaz a Borsodi Egyetemi Kupát. Idén 283 csapat nevezett az összesen hat (öt nagy vidéki egyetemi város – Szeged, Debrecen, Miskolc, Győr, Pécs, plusz Budapest) helyszínen megrendezett focitornára. Szegedről a Szögletarány jutott tovább – soraiban Kispéter Csabival és Beszédes Ricsivel.

A srácok csapata még négy évvel ezelőtt a gólyatáborban alakult ki, s indulásként ott megnyerték a kupát. Ezután két évig az Ady téren nyomultak, egy ligagyőzelem jelzi, nem is rosszul. Idén újból összeálltak, hogy harcba szálljanak a BEK-fődíjáért – egy Bayern München meccsért. Meg talán magáért a játék örömeért is. A Topolyán megrendezett selejtezők után alakult ki a szegedi hatosdöntő mezőnye. Aki innen továbbjut, az mehet Pécsre, a döntőre.

Ez végül is a Szögletaránynak sikerült, s

ebben a két mórásnak elég nagy szerepe van. Kispetty alap (és alapító) ember volt a csapatban, Ricsi egy sérülés után került hozzájuk, a selejtezők után. Mindketten hozták, amit el is vártak tőlük, úgyhogy az egész csapat elégedett lehetett velük. Az Ady téri hatos döntőben még egy kis taktikázást is megengedhettek maguknak: az egyik rivális csapatot sikerült kiejteni. Majd jöhetett a döntő, egy kemény, hajtós gárda ellen. Csaba gólt rúgott, Ricsin se tudtak átmenni, szóval nem rajtuk múlt, hogy „csak” 2-1-re nyertek, egy utolsó perces góllal. Aztán az ünneplés: hat karton sör volt a jutalom. Hát, az biztos, hogy nem sok maradt meg...

Május 12-én Pécsen fog eldőlni, hogy az országban melyik egyetemista, vagy főiskolás csapat a legjobb. A csapatokat egy busznyi szurkoló is el fogja kísélni. Reméljük, nem eredmény nélkül.

Hraskó István

Teremfoci, avagy „Kell egy csapat!”

Egy hónappal ezelőtt az alábbi sorok tele lettek volna ilyesfajta kifejezésekkel: „egy neve elhallgatását kérő játékos”, vagy „az anonimitásba burkolózó edző”, és persze hogy „az erőnléti problémák”, meg a „fegyelmetlen játék” eredménye, hogy „rohadt nagy zakót kaptunk megint”.

Hát igen, el kell ismerni, a megyei teremfoci-bajnokságba beleszöppenő Móra FC csapata eleinte a pofozógép nem éppen szívderítő szerepét töltötte be. Egyre kínosabbá vált minden csütörtök este a lehető legkisebb feltűnés nélkül besuttyni a koliba. A kezdeti „szoktatásról” elég annyi: három meccsen kereken 50 gólt kaptunk... ez kábé mindent elárul. Nem nagyon tudtuk felvenni a ritmust (ez persze annak is köszönhető, hogy a csapat egy visszalépésnek köszönhetően indulhatott el a bajnokságban, beugróként, szóval eléggé hirtelen jött ez az egész), szokatlan volt a 4+1-es felállítás, a kisebb labda, ja meg a sok futás, a nagy iram... szóval sajna hétről-hétre hülyére vertek minket. Aztán végre a negyedik meccsen sikerült megcsípnünk a Willbek csapatát, meglett az első pont is (4-4). Asszem, ez volt az a pont, amikor elhittük, hogy a nálunk jobbak ellen is lehet

sanszunk, ha nagyon figyelünk és kihajtjuk a belünket. És az is sokat segített, hogy mindig volt velünk öt-tíz vagy néha több szurkoló is, akik üvöltöttek, sikítottak, dudáltak, tapsoltak, meg szidták a bírót, és hajszoltak minket a sikerbe. Már nem volt meglepő, ha a meccs elején vezetünk egy-két góllal, csak a végére mindig szétestünk. De múlt csütörtökön már senki se állíthatott meg minket. A Kálvária az elején nagyon elment (5-0), nagy arcuk is volt. A szünetben (6-2) se történt semmi olyasmi, ami magyarázatot adna a második félidőre: rugdosni kezdtük a gólokat. És védekeztünk keményen, és a vége előtt nem sokkal sikerült kiegyenlíteni. És mikor már csak 38 másodperc volt hátra, begyömöszöltük a győztes gólt is. A csarnok majd szétesett, ahogy csapat és közönsége együtt ordította: MÓÓÓÓRAAAA!!!! És utána a koliban irány a büfé...

Ezen a héten újra a Willbek ellen megyünk. Durva meccs lesz, az biztos, nagyjából azonos erősségű a két csapat. Most derül majd ki igazán, mennyit is fejlődtünk ez alatt a pár hét alatt.

Szerintem nem kell majd utána letagadni magunkat.

Hraskó István

„A csapat a lényeg, más nem fontos”

„Ki, hogyan és miért?” – erről kérdeztem előbb a játékosokat, aztán Tarczay Áron... mindenest, akik néha nyomdafestéket nem tűrően, néha akár egy szövetségi kapitány, máskor pedig egyszerűen és őszintén „nyilatkoztak”.

- *Voltak-e elvárásaid, elképzeléseid a sorozat előtt, mire gondoltál a sorozatos vereségek időszakában, mit érzel most a győzelem után? És lehet-e folytatás a következő bajnokságban?*
- **Romhányi Károly (Karesz):** Tisztában voltam vele, hogy az első körben nem érünk el nagy sikereket (voltak otthoni negatív tapasztalataim). Aztán végül is meglepett a döntetlen. Az idén már talán nem védek többet, de jövőben, ha lehet, akkor igen.
- **Benedeczki Tamás:** Eleinte nem játszottam, csak később kapcsolódtam be. Elvárásaim nem voltak, csak hogy jól érezzem magam, s legyen értelme elmenni. Nagyon örültem a győzelemnek, de szerintem már várható volt, s megérdemeltük, mert meccsről meccsre jobbak voltunk. Ha lesz, akkor persze, szeretnék játszani.
- **Halustyák Zoltán (Halu):** A sorozatos vereségek idején úgy éreztem, hogy nem vagyunk egy súlycsoportban az ellenfelekkel.

Az első iksz felbátorított, és fokozatosan éreztem, hogy egyre jobbak leszünk, s legalább egy-két csapattal partiban tudunk lenni. Folytatás? Hogyne! Ha együtt tud maradni a csapat, akkor eredményesebbek tudunk lenni, és elkerüljük a sorozatos vereségeket.

- **Czipóth Ferenc (Lipi):** Nem voltak elvárásaim, jót játszunk, ennyit. Szeretem a kihívásokat. Egyre javuló játék meghozta a gyümölcsöt, de amikor nagyon kikaptunk, akkor is voltak biztató jelek.
- **Hraskó István:** Előzetesen azt gondoltam, hogy nem mi leszünk az esélyesek, de a kezdeti meleg zakón én is meglepődtem – ilyen rosszra nem számítottam. Volt olyan meccs, ami után nagyon el voltam keseredve, és volt, mikor kínomban csak röhögni tudtam. Aki látott csütörtök este, az tudja, mennyire örültem a győzelemnek.
- **Kovács Róbert:** Elvárásaim nem voltak, jókat focizzunk. A vereségek után is éreztem, hogy egyszer össze fog állni a csapat, s most ez meg is történt. Az első meccseken alig volt helyzetünk, míg most a 7 gól mellett legalább 30 helyzetet kihagytunk, amiben sajnos én elől jártam, ezért elnézést a társaktól és a szurkolóktól, hogy ilyen feszültté tettem a meccset. A folytatás nem tőlünk függ. Ha

- sikerül szponzort találnunk, akkor biztosan indulunk.
- **Duzmath Zoltán (Duzi):** A sorozat előtt nem voltak elvárásaim, hiszen semmit sem tudtam róla: milyen labdával, milyen ellenfelekkel (*milyen sportágat – KG.*) Bízom benne, hogy egyszer végre győzni fogunk, s remélem, nem ez volt az utolsó.
 - **Forcz Tamás:** Előtte a cél az volt, hogy ki tudjunk állni minden meccsen, aztán, hogy tízen belül maradjunk, most pedig már az ötödik hely megszerzése. Ha szponzort sikerül találni, akkor szeptembertől újra! - csak az a baj, hogy elég sokba kerül.
 - **Solcz László (Soco):** Én úgy mentem el, hogy akkor már szoptak egy nagyot. Ezek alapján nem voltak elvárásaim. A győzelemről? Azt gondolom, hogy megszívtam. *(Mert ezt a meccset sajna kihagyta a kapitány – Sz. Sz.)* A folytatásban: persze!
Tervezzük, hogy a JATE ligában is indulunk, s akkor talán nagyobb sikereink lesznek.

Tarczay Áron, mint edző, menedzser, jegyzőkönyvvezető, masszőr és pom-pom girl...

- *Miért?*
- Legyen egy csapata a kolinak, olyanok is eljőjenek meccsre, akik amúgy nem járnak.
- *Miért pont te?*
- Mert nem jutott másnak eszébe, de lehetne más is.
- *Mit kellett elintézned?*
- Figyelni a Délmagyarországot, mikor indul ilyen bajnokság, megtudni hol van a CSLSZ (telefonkönyv). Aztán kiderült, hogy 30 000 HUF az indulási költség, ezért úgy tűnt, hogy nem lesz semmi az egészből. De az utolsó pillanatban telefonáltak, hogy egy csapat visszalépett, intézkedjünk gyorsan, nem kell nevezési díjat fizetnünk. Ezek után mindent rohamléptekben kellett intéznom, mert semmi nem volt kész, elsősorban a csapatot kellett összeszedni, beszerezni az összes igazolást, venni egy csomó olcsó pólót. A későbbiekben sportorvosikat csináltatni, labdát szerezni, a helyszínen pedig meccseket elhalasztani, amik nem jó időpontban voltak, jegyzőkönyvet kitölteni, a csapatot kísélni.
- *A többiek tudják, mennyi munkád van benne?*

- Hát, nem tudom. Nem annyira munkából volt sok, hanem idegeskedésből, hogy összejöjjen. Mindig mindenkinek meg kellett ígérem, hogy holnapra meglesz. Aztán végül minden sikerült.
- *Most „minek nevezned” magad?*
- Semminek nem nevezném magam, az a lényeg, aki játszik a csapatban. Én töltöttem ki és írom alá a jegyzőkönyvet. A csapat a lényeg, más nem fontos.
- *Vannak nálad idősebbek is a csapatban. Mekkora tekintélyed van?*
- Én döntök a kezdőcsapatról és a cserékről, mert valakinek el kell dönteni, mert különben káosz van. De az, hogy kik lettek csapattagok, nem rajtam múlott. A koli nevéen játszunk, ezért mindenki jöhet. Nem akarom, és nem kell, hogy tekintélyem legyen, nem döntök fontos dolgokban.
- *Mi lenne, ha valaki nem menne le a pályáról, ha szólsz neki, vagy visszabeszélné?*
- Nagyon bízom benne, hogy lenne ott minden meccsen 6-8 játékos, aki mellettem állna.

Egyébként időt kérnék, hogy megbeszéljük, mielőtt a játékvezetők szólának, vagy nagyobb baj lenne. Egyébként mindenki játszik, de szeretnék eredményesek is lenni – amennyire a lehetőségek engedik – ez csak úgy lehet, ha rend van, de ezt minden értelmes ember belátja.

- *Milyen a hangulat a csapatban?*
- Már akkor is jó volt, mikor kikaptunk, de a döntetlen és a győzelem után pláne. Nem tudok széthúzásról, de erről a csapattagokat kellene megkérdezni. Szerintem megvannak egymással, a pályán mindenképpen, s ez a legfontosabb.
- *Milyen terveid vannak a jövőre nézve, pl. tervezel-e edzéseket?*
- Idén még három meccs van, nem tudom, jövőre el tudunk-e indulni. Nem hiszem, hogy megint lenne akkora szerencsénk, hogy ne kelljen nevezési díjat fizetni, így csak akkor tervezhetünk, ha találunk szponzort. Ha mégis elindulunk, akkor jó lenne, ha hetente legalább egyszer össze tudnánk jönni edzeni, mert most is az volt a baj, hogy keveset játszottunk együtt.
- *Voltak elvárásaid a sorozat előtt?*

– Az én elvárásaimat bőven túlteljesítettük, attól félttem, hogy minden meccsen nagyon kikapunk: hiába játszanak többen különböző bajnokságokban, itt más a játék, sok a nagyon jó csapat, akik heti egy-két edzést is beiktatnak.

Nagyon-nagy dolognak tartom, hogy egyelőre nem az utolsó helyen állunk.

- *Mennyit jelent a szurkolótábor?*
- Sokat, mert én nyolcvan százalékban miattuk csináltam.

Szilágyi Szilvia

A koli-bajnokságban résztvevő csapatoknak üzenjük, játsszátok már le a hátralévő csoportmeccseket!!!

mdb

Ahogy később megtudtam első alkalommal a zenekar jóformán önmagának játszott, másodszor viszont egy órát késtünk és már nem jutott ülőhely. Április 26-án este hét órakor lesz a harmadik alkalom, hogy a *Molnár Dixieland Band* klubszerű zenés összejevetelt szervez a MTESZ Székházban (Kígyó utca 4.), csak úgy mindenkinek, aki kedvet érez egy kis régimódi, talp- és tenyérbizsergető jazzhez.

Nincsen túlreklámozva a dolog, de a több évtizedes hagyományokra visszatekintő, nemzetközileg is elismert zenekarnak nincs is rá szüksége. Molnár Gyula tanár úr (JGYTF) még korosztályom számára balladai homályba burkolózó időkben alapította a bandát, ám ez nem jelenti, hogy a zenéjük ne szólna ma is mindenkinek. A helyiség tele emberekkel tizennyolctól nyolcvanig. A büfé nagyüzemben dolgozik. Kellemesen rosszulvilágított apró "színpad", gyertyák, tüsténkedő felszolgálók, dohányfüst és beszélgetés. Egyetlen körülmény sem sugallja, hogy mekkora zenészek lépnek most a színpadra, akiket már azért is magasztalni kellene, hogy megjelennek egy ilyen átlagos helyen. Nem, itt nincs művész és csodálója, itt nincs tanár és diák (na jó, lehet hogy mégis... elvégre az ember nem szabadulhat a reflexeitől), itt csak zeneszerető emberek vannak, akik egy este végre jól érzik magukat. Mint egy idejét vidáman múltató baráti társaság. Molnár tanár úr szól néhány szót a tisztelt egybegyűltekhöz, de ez is, mint minden további felszólalása poénba torkollik. Dixielandet bizony nem lehet úgy játszani, mint akinek vakbélgyulladás van. Vagy ha speciál az van neki, akkor felejtse el valahogy arra a kis időre. Ez az öröm zenéje még akkor is, ha sír a szaxofon. És a társaság örül is; vigyorog, aki hallgatja, vigyorog, aki játssza és vigyorog, aki épp csak kiállt a bandából egy slukkra vagy egy kortyra, hogy a

következő periódusban már ő nyomja a szólót. A ritmus belefurakodik az ember lábába, ide-oda kezd rákosgatni, a dallam megtölti és kiűrti az elmét. Most nem fáj semmi. Folyamatos bazsalymág mellett beszédbe elegyedünk a merevszög operatőrrel, megtárgyaljuk, milyen lehetetlen vállalkozás is éjszaka hazajutni itt Szegeden, aztán egy idős úr érkezik, néhány percig megbabonázva bámulja a zenekart, majd Tisza-cián-stb előadásra osztogat meghívókat és távozik. Garay Márta

(billentyű, ének) még múltott gégével is utólérhetetlen. Azt nem csak én vettem észre: egy tisztos öszes halánték úgy ötven körül időről-időre átverekedi magát a széklábak dzsungelén, csak hogy elsőként tapsolhasson-lehetőleg Garay Márta fülébe. "Mártika, maga csodálatos, maga egy világsztár.", s alig kezdődik el a következő szám, ő már indul megint, nehogy G. M. elfelejtse, amit az előbb

elmagyarázott neki. Egyik epizód követi a másikat, hogy fel sem ocsúdíthatok a vigyorgásból. Már régen rózsaszín köd ereszkedett le az agyamra. Pedig eszelős, hogy mi folyik a pódiumon: pl. szaxofonpárbaj, idősebb vs fiatalabb Molnár, én meg levegő után kapkodok, hogy csak egyet említsek. Ez igenis művészi teljesítmény, nagy mesterségbeli tudás és vérbeli profizmus. Mindemellett még élvezik is, talán a közönségnél is jobban. Ez az átszellemültség egyszerűen leírhatatlan (legalábbis olyan komplikált, mint építészetről táncolni). Katarzis.

Négyórányi eufória után az úton hazafelé is a friss élményt morzsolgatjuk. Egy dologban egyetértünk cimborámmal: ide el kell jönni legközelebb is. Ilyen kivételes élőzenei eseménynek ritkán lehet részese az ember. Pontosabban minden hónap harmadik csütörtökén, este hét órakor a MTESZ Székházban. És még belépődíj sincs.

bereczki

Gondolatok a rólam írt könyvről (Helen Fielding: Bridget Jones naplója)

2001. április 23.

A könyv központjában én, Bridget Jones, azaz a főhős állok, bennem ütköznek a különböző nézetek, bennem futnak össze a szálak, így a könyvet lehetne a posztmodern és a tradicionális értékek ütköző felületének is hívni. A mű során asszisztensből újságíró leszek, élem a „szinglik” önálló, ám nem mindig könnyű életét.

Miközben a feminizmus összes hatásos vagy hatásosnak vélt eszközét megpróbálom alkalmazni a férfiakon (a jégkirálynő modelltől a szexistennőig), valamint küzdök az ellen, hogy nehogymagam is „Pöffeszkedő Nagycsaládossá” váljak, azért, bevallom, titkon néha én is vágyom arra, hogy családom legyen.

„Természetesen” abba az örök csapdába is beleesem, hogy viszonyt kezdek a főnökömmel, valamint (mintha önmagában ez nem lenne pont elég), sorozatosan hülyét csinálók magamból. Hol playboy-nyusziként jelenek meg, persze félreértés folytán, egy tipikus angol, konzervatív partin, hol pedig vécének nézek egy alkotást a legmodernebb irányzatokat bemutató kiállításon.

Helen Fielding az én naplóból írta meg a könyvét, amely azóta a kortárs angol irodalom egyik legnépszerűbb darabja lett (és már film is készült belőle – azaz belőlem (!)).

Fielding könyvét, vagyis saját naplóját, és ezzel (néha kicsit sajátos) gondolataimat azoknak a nőknek ajánlom, akik hasonló cipőben járnak, mint én – vannak kibírhatatlan rokonai, néha szörnyűek a szülei, és néha vannak kisebb-nagyobb gondjai a férfiakkal – vagyis mindenkinek.

Na, és persze azoknak a férfiaknak is ajánlom, akik nem értik meg a nőket, például, hogy miért is nem lehet rövid idő alatt elkészülni, ha valahová mennek, és hogy mi foglalkoztatja őket, amikor a nők egyedül vannak, bezárkóznak egy pohár borral és töprengenek vagy éppen lánybulit csapnak egy bárban.

E fentiek motiváltak, amikor odaadtam Helen Fieldingnek a naplóját, hogy írjon belőle könyvet. A nők egy szórakoztató, ugyanakkor igazmondó és őket jellemző művet kapnak, míg a férfiak reményeim szerint olvasás után egy kicsit jobban meg fognak érteni minket, nőket.

Bridget Jones

Levél a távolból, avagy Dorkológia

Az ösztöndíj amolyan égből pottyant ajándékként érkezett, persze utólag kiderült, hogy nem is minden olyan rózsaszín, mint első pillantásra tűnik. Az egzotikus és kalandos Napolyból a hűvös, esős Udine lett, a töménytelen pénzből csekélyke pénzmagocska. De a lényeges és el nem hanyagolható tény: kijutottam Olaszországba, ahol meglepő módon mindenki olaszul beszél. Ahol közelebről süt a nap, ahol szélesebben vigyorognak az emberek. Legalábbis bennem így élt Itália. Némileg, azóta módosítanom kellett ezt a belső képet, de haladjunk sorban, a mesében.

Első lovagi feladat: vízumszerzés. Kész multság. A Budán található, eldugott Olasz Nagykövetség néha-néha nyitja csak meg kapuit, ilyenkor hosszú sorok

kígyóznak előtte, az embernek fekete-fehér háborús filmek jutnak eszébe, ahol a háború elől menekülő, üldözött szerencsétlenek utolsó reménységükben a nagykövetségek előtt ácsorognak napokat. Épp ilyen hangulatban toporogtam én is az ukrán, moldvai és egyéb kitudja, milyen származású ember között. Sikerült barátságot kötööm egy

vietnami lánykával, aki 3 napot szeretett volna csupán az olasz hegyek közt tölteni, de velem ellentétben az első pillanat után elutasítottak. Két hét várakozás után örök szerencsém hozzásegített a szükséges papírokhoz és immár egy érvényes vízummal gazdagabban, jóval laposabb pénztárcával boldogan szervezhettem a kiutazást. Még aznap meg is esett az esemény. Bp-Udine csupán 8 óra autót. Megtettük egy nagy levegővel. Aztán jött a neheze.

Észak-Olaszország februárban egyáltalán nem a trópusokra emlékeztet. A hóeséssel együtt érkeztem, az egyetemmel fixált időpont előtt egy héttel. Nem várt rám senki, sőt, az idegen városban minden támpont, térkép és ötlet nélkül kellett kiókumlálnom, mit is tegyek. Bőröndömbé kapaszkodva a helyi lakosok által hol jobbra, hol balra kalauzolva jutottam el végül röpke egy óra

elszámoltam ékes finn nyelven tízig, azonnal barátjául fogadott, vagy a lengyel Rafal, aki 2 naponta amolyan lengyelesen a sörös pohár fenekére néz, és sírva mulat, akár a magyar (legalábbis ő így szokta mondani), vagy Annemieke, a belga filozófus, aki mint minden filozófus, nemzetiségtől függetlenül, mindig valami velős mondanivalót forgat a fogai között, és a román Dumitru, aki a

után az udinei Kültügyi Osztályra, ahol a korai érkezés miatti fejmosás után megkaptam a város legköltségesebb és legrosszabb albérletet. De legalább volt hol aludnom, úgyhogy csak az első hónap végén mondtam, azt: költözöm. És hagytam hátra a penészes falakat, haldokló lefolyókat, reggeli fűrés-faragást, és a kedves lakótársakat, akik mind-mind más országból származnak, de inkább az angol, mint az olasz nyelvet gyakorolják.

Udinében közel 100 ösztöndíjas diák lakik ebben a pillanatban és folyamatosan cserélődnek. Roppant színes társaság. Az olaszokkal elég nehéz ismerkedni (hiába, a közvetlen, beszédes olaszok délebbre laknak), a külföldiekkel annál könnyebb. Így mondhatom barátomnak immár fel Európát. Elinát, aki szegről-végről rokon, hiszen a tavakban gazdag Finnországból érkezett, és mikor

kedvemért rá-rázendít gyönyörű magyar nyelven:

„Az a szép, az a szép, akinek a szeme...”, és az én szemeim könnyesednek. És még sorolhatnám. Spanyol-, Francia-, Nemet-, Ír-, Csehország, Szlovákia, Anglia, Moldva, mind-mind képviselteti magát. Hogy az egyetemről, a tanulásról még nem szóltam?! Nehéz ügy, a rendszer alapjaiban más, mondhatni fejtel. Van, aki most kezd a szemináriumát tartani, mások vizsgáztatnak, megint mások majd jönnek, „a jövő héten már biztosan”, ahogy az irodán ígérik.

De nem adom fel. Lelkesen forgok jobbra-balra. Az ékes olasz nyelvet merészen tördelem és remélem a legjobbakat. Júniusig még sok víz lefolyik a Tizán és a Teveren is. A felhős Itáliából üdvözlők mindenkit, jó tanulást és a legeslegjobbakat.

-manci-

TÍZPARANCSOLAT

Azt mondták, nem kell félni, csak be kell tartani a játékszabályokat. Nem szabad teljesen hülyének nézni a partnert, ha észreveszi, nagy sértődés és még nagyobb bosszú várható. Tapasztalt nők mondták, hittem nekik. Azt ígérték, nem is fog fájni, minden rendben lesz. Nem ördögösség megszerezni egy autogramot... Ők már csak tudják. Persze mindenkinek volt egy-egy tuti tippje, amitől garantáltan meglesz a siker, de rájöttem, a vizsgaidőszak átvészelését "mindenki másképp csinálja..."

1. Tanuljál az az szorgalomnak időszakában. (Nem lehet minden este haverok, buli, mert annak most iszod meg a levét.)
2. Ne tanulj a vizsgád előtti napon. (Na jó, de akkor mikor?!)
3. Az éjszaka arra való, hogy aludjál. (A nappal is.)
4. Vigyázz, hogy ne legyél koffeinfüggő. (Tehát ne Verus kávéját idd – az a hírek szerint ütős.)
5. Ilyen jegyet nem fogsz szerezni, erről ne is álmodj.

6. Ne tegyél szervezetedbe alkoholtartalmú italt: lehet, hogy pont azt az agysejtet ítéled ezzel halálra, amelyikben valami fontos információt raktározol, csak még nem tudsz róla. (És ne menj ki az utcára, ha elüt egy autó, még sok millió agysejtet látja kárát – ráadásul egyszerre. Így ez korántsem olyan élvezetes...)
7. Ne tegyél szervezetedbe nehéz ételeket. (A csoki jöhet, mert nemcsak, hogy pattanást csinál, de állítólag boldogabb és okosabb lesz tőle az ember. És Garfield szerint nem is hízlal.)
8. Próbáld meg okosnak látszani, (talán akkor is menni fog, ha nem a színművészetire készültél) és menteni a menthetőt.
9. Soha ne olvasd el a horoszkópod a vizsga előtt. Ha babonás vagy, minden hétfőn köpj egy hosszút egy nagy barna köre, amin gyík sütteti a hasát, akkor nem érhet semmi baj. Ha nem vagy babonás, akkor is – biztos, ami biztos.
10. Ha épségben meg akarod úszni ezt a másfél hónapot – iratkozz ki az egyetemről.

-mog-

-rudi, meg a magyar átok

Kovács Béla átlagos magyar állampolgár. A neve, sőt az élete is átlagos. 43 éves és jelentős túlsúllyal rendelkezik, melynek eredményeként várhatóan szív és keringésrendszeri megbetegedésben fog meghalni 62 éves korában. Kicsiny konyhában ül családjával, feleségével, Kovács Béláné, született Juhos Ildikóval, akivel már teljesen elhidegült házastársi viszonya, s akivel manapság a gáz- és villanyszámla befizetésén túl nincs közös témája. A 4 személyes ebédlőasztalnál a kis Gyurika éppen a vacsorájában turkál apró kezeivel, édesapja toleranciáját tesztelve. A lakótelep Béla bá'-ja, a kerületi kispályás futballbajnokság győztes csapatának trénera kezdetben tűr, majd látva, hogy szúrós

pillantásai nem vezetnek eredményre, jókora nyaklevest ad egyetlen fiának. Gyurika bömbölő sírással reagál a kirovokált erőszakra, majd krumplistarhonyával összeket ujjacskáival dörzsölgeti a szeméit, mígnem édesanyja hosszas vigasztalására megtudja, hogy egy ilyen nagy fiúnak már nem illik sírnia. Béla bá' ma nagyon ideges, látszik rajta, hogy nem érdemes vele ujjat húzni, mi több beszélgetni sem. Szótlanul bámulja a híradót, s egy-egy nyomdafestéket nem tűrő megjegyzéssel kommentálja az elhangzottakat. A győri polgármester fekete asztal mögül felbukkanó felsőtestét látva felugrik a helyéről, jókora riadalmat keltve ezzel szerettei körében. A

tiszteletreméltó polgármester úr lázad. Lázad a Danone, a franciák ellen, akik jól kitervelten Trianon után ismét csapást akarnak mérni a magyarságra. Repülnek a kukába a Danone joghurtok, meg rudik, s elhangzik a felszólítás is, mármint az, hogy ne vegyünk ilyet. Mert hogy Danone a rudi, aki ilyet vesz, az nem magyar, tuti. Béla bá felbuzdulva, egykori őseinek hazát védő tetteire emlékeztetve kivont karddal rontana a franciáknak, hogy elbánjon az utolsó csigazabáló népnúzóval is. "Ezek idejönnek, lerabolni az országot, s amikor már nem kellünk nekik, eldobnak, akár az 'újranemhasznosítható' szemetet." - hadarja, egy eszelős módjára, apró nyálcseppeket fröcsögtetve a jelenlévők arcába. A Kovács család Miskolcon tengeti életét, egy két és fél szobás harmadik emeleti panelban. Béla bált 2500 munkatársával együtt küldték el, amikor az üzem bezárt. Akkor teljesen haszontalannak érezte magát, olyan súlyos depresszióba zuhant, hogy rendszeres kontrollra kellett járnia a kettes számú pszichiátriára. Egész nap csak tetrisezett, meg sorjában szívta a barna szofikat (melynek eredményeként a konyhaablakon lógó függöny teljesen megsárgult.) Béla bá' azonban nem csak az idegenekre haragszik. Mérges saját honfitársaira is.

Amikor a gyárkapu végleg bezárult, senki sem kérdezte meg, hogy mi lesz az emberekkel, akkor senki sem dobált ipari nyersanyagokat a kukába, a Győri Kekszgyár esetleges bezárásakor sem kérdezi meg senki, hogy mi van keleten. A magyar széthúzó nemzet - mondja félhangosan, kissé lenyugodva, s józan paraszti ésszel mérlegeli, hogy valóban érdemes-e együttérezni, együtt harcolni azokkal, akik annak idején nem mozdultak a hívó szóra. Egy vicc jut eszébe arról, amikor megdöglik a német, az amerikai, meg a magyar tehene. A német egy másik tehenet kér az idő közben megjelenő tündértől, az amerikai két újat, a magyar meg azt, hogy dögöljön meg a szomszédé is. Béla bá' rövid vívódás után végül a Danone bojkott mellett dönt, s bár hűségese (egyes források szerint hűtlen) felesége egyetlen szót sem ért az egészből, kezét a szívéhez emelve esküszik fel a magyarok istenére, "hogy Danone-t többet nem veszünk".

Kovács úr elégedett, végül helyesen döntött. Kicsi ez az ország, tartsunk benne össze, ahogy a bajban nagy ritkán sikerül is. Mert hát ez a magyar valóság, kicsit sárgább, kicsit savanyúbb, de azért a miénk.

Szalai Zsolt

A magyar-litván még egyszer, más szemszögből

Hogy milyen volt a magyar-litván meccs? Na ez az, ami a következő sorokból nem fog kiderülni.

18.19. *Nyugati*: Trikolórbá öltözött honfiak még sehol, igaz, itt még nem is várom őket.

18.32. *Andrássy út*: „Szevasz, főnök, nem kérsz egyet a világ legszarabb újságából?” – pattan elém a semmiből utamat elállva egy Bud Spencer – Deák Bill házasságából született kétméteres szakadt fazon. Ellenállok a kísértésnek és a megtisztelő ajánlatot a tőlem telhető legnagyobb udvariassággal visszautasítom.

18.39. *Metróbejárat*: Tömeg még sehol, igaz, a távolból már hallatszik néhány dudaszó.

18.44. *Metró, kb. a Duna alatt*: Néhány 4-5 fős kemény mag egy győzelmi indulót üvölt és elkezd egy ütemre ugrálni, aminek következtében a metrókocsi mozgása egy imbolygó ladikéhoz lesz hasonlatos. Az utazóközönség többi része rémült beletörődésre adja a fejét.

18.49. *Népstadion, metróállomás*: Felhangzik az első „Szerbusztok, szerbusztok” kórus. A mindenki köszönjön mindenkinek alapkövetelmény betartásának kollektív formája.

19.01. *Népstadion*: Miközben a megbeszélthelyen a többieket várom, feltűnik a litván szurkolótábor első része. A 20-25 évesekből álló 8-10 fős társaság alig hallható, viszont szemmel láthatóan csontrészeg.

19.03. Itt a második litván hadtest, kis létszám, nagy hangerő, még nagyobb zászló, de balhé egyelőre nincsen.

19.28. A többiekkel meglátogatjuk az út túloldalát, ahol egy rácson keresztül kétes küllemű egyének árulnak még kétesebb eredetű szesztermékeket, kizárólag szesztestvéreknek. Egy pillanatig úgy érzem, mintha síttesekkel seftelnénk.

19.40. A bejárat lassan, de biztosan bedugul. A hangulat felettébb bizakodó, érződik, mindenki arra számít, hogy átgyalogolunk a litvánokon.

19.49. "A" szektor: Tőlünk két szektorra a mintegy 40-50 fős litván tábor tumbol, értsd: csendes szotyizgatva vakarja a tökét és várja, hogy történjen már valami. Magamban azt latolgom, hogyha egy litván srácnak a farmergatyájában sikerül fondorlatos módon becsempésznie egy Molotov-koktélt, továbbá ugyanő rendelkezik egy ivarérett férfi normál dobóerejével, plusz még végtelen unalmában kedve is lenne egy kis ihaj-csuhajhoz, akkor mindkét fél nagy öröme és meglegedésére percek alatt gyümölcsöző tűzpárbaj alakulhatna ki a két tábor között. Igaz, azt még nem találtam ki, hogy én mi a halált dobhatnék vissza az egyébként tényleg szimpatikus litván seregnek.

21.50, a lefújás pillanata: Néhány másodpercig szentül hiszem, hogy Horváth Feri fejbe lőtte egy orvlövész, de aztán rájövök, hogy Feri más okból kifolyólag hanyatlik villámgyorsan a gyepszőnyegre és temeti fejét karjaiba. A másik oldalt a litván játékosok mítingelnek a meccs alatt feltűnően impotens (értsd: csendes) szurkolóikkal: kézfogas, mezosztás, puszi, miegymás.

22.05. A metró előtt egymáson torlódnak az emberek, mivel metró ugyan jön, csak nem elég gyakran. Az unatkozó, több száz fős gyülekezet persze feltalálja magát és alkalmi kórossá alakul át.

22.07. A magát a BKV-val elszállíttatni kívánó tömeg szájából felhangzik a „Lisztes Krisztián, sá-lá-lá-lá-lá” című ösköltemény legújabb változata, a hangszerelés ugyanaz, csupán a szöveg változott meg: „Mocskos BKV, sá-lá-lá-lá-lá.” A helyzet annyira paradox, hogy hirtelen nem tudom, röhögjek avagy még jobban röhögjek.

22.13. A „falka” egy részét leengedik a mélybe, a többiek viszont még a felszínen tartják. Én az utóbbi táborhoz tartozom; egy fatális véletlen folytán annak is a frontvonalában, értsd: a legelső sorában kapok helyet. Így abban a megtiszteltetésben van részem, hogy mintegy 20-30 centiről vehetem szemügyre az előttem strázsáló Fehér Tibor rendőr és társa vállapját, névtábláját és frissen borotvált arcszőrzetét.

22.14. Miután F.T.-t - természetesen csak szemmel - tetőtől talpig gondosan megmotozom, megállapítom, hogy F.T. csak löfegyvert tart magánál. A gumibotját vagy nagyon eldugta, vagy nagyon jól tudja álcázni.

22.15. Halvány késztetést érzek arra, hogy az előttem álló és szemmel láthatóan unatkozó F.T-

nek röviden felvázoljam az anarchoszindikalista társadalmi berendezkedés legnagyobb előnyeit, de látva mogorva arckifejezését, inkább nem szólok semmit.

22.17. A következő momentum a hiteles tájékoztatás kívánalma miatt egyszerűen kihagyhatatlan. A tömeg továbbra is unatkozik, de lehet, csak a hideg teszi, hogy végül a „Süss fel nap, süss fel nap, Bukarestben a cigányok megfagynak” refrénű rigmus hosszas dalolásába kezd.

22.21. A kb. 500 fős „armada” mögöttem kezdi türelmét veszteni és új játékba kezd: „Öt”-üvölti száz ember, „négy”- harsogja kétszáz, „három” – kiabálja háromszáz, „kettő” – sikítja négy száz, „egy”- ordítja végül ötszáz, majd immáron minden torokból egyszerre szakad ki a bűvös jelszó: „Támadás!!!”

Nem mozdulok.

F.T. és társai, arcukon a közöny és az undor leírhatatlan elegyével, nagy ívben elnéznek a fejek felett.

22.24. Végre lenn a metróban. Az emberek az eredmény ellenére, ha nem is boldogok, de meglepően kedélyesek. Hiába, az elmúlt években már volt min megedződniük.

web-

Handabanda milliókért, avagy „Félre a tréfát!”

Készültem rá. Nagyon készültem rá, hogy nem nézem meg labdarúgó-válogatottunk Litvánia elleni világbajnoki selejtező mérkőzését. Tavaly is volt már egy olyan időszakom, amikor kiábrándultam a csapattól – az ausztrálok elleni tavaszi 0:3 után „két meccses eltiltással” sújtottam a nemzeti tizenegyet. Most végül mégis rászántam magam a tévézésre, és utólag is nagyon örülök ennek a döntésnek, hiszen sokat veszthettem volna. Egyrészt maga a meccs – és különösen a magyar csapat játéka – tökéletesen pótolta a Bruhaha c. műsort: azaz olyan szánalmas volt, hogy az már nevetséges és szórakoztató. Másrészt ha nem látom az összecsapást, akkor talán elhiszem mindazt, amit Bicskei Bertalan szövetségi kapitány a következő napokban nyilatkozott, és a minket oly gyakran sújtó balszerencsét szidom a döntetlen miatt.

Pedig minden olyan jól kezdődött. Reklám reklám után - egyik érdekesebb, mint a másik -, közöttük kedves állatkákat mutatott a tévé (volt jegesmedve, kígyó, mókus, papagáj stb.), már szinte egy állatkertben érezhette magát az ember, és a meccs még el sem kezdődött... Az első probléma ott adódott, hogy lekésték a nemzeti himnuszokat - és majdnem a meccs kezdését is. (Tudom én, persze, hogy fontosak a reklámok. De azért nem szeretnék belegondolni abba, hogy egyszer talán majd fizetnünk kell azért, hogy a hirdetések között meghallgathassuk a saját himnuszunkat!) Miután Knézy „Mindenhözértek” Jenő felvezette a mérközést, adott néhány másodpercet Urbányi

„Szakértő” Istvánnak, aki ezúttal is mélységből indult be, de nem sikerült eléggé rágyorsítania, így Jenő hamar elvette tőle a szót („Pista, az Isten áldjon meg, nem érünk rá!”).

Látszik a fiúkon az elszántság. De tényleg! Illés Béla, „a sárvári Pelé” (kösz, Nyíri Zoli!) rágózik, valószínűleg készül a nagy sprintekre és a kemény ütközésekre. Miriuta Laci „kicsi izgul”, Fehér Miki frizurája tökéletes (Oké, beismerem, ez esetben tényleg az irigység beszél belőlem!). Hamar is ezerszer bizonyította már, hogy helye van a válogatottban.

Bicskei Bertalan nyugodtnak tűnik. (Érthető a nyugodtsága: kevés munka, sok utazás – bocs, játékosmegfigyelés -, milliók a zsebben!) Három éve kezdte meg a csapat építését, cél a 2002-es világbajnokság. Tegyük a szívünkre a kezünket: három év tényleg kevés idő ahhoz, hogy felépítsen egy csapatot. (Nem tudom, miért pont ez jut eszembe, de hulladékfából is hiába próbálunk kővárat emelni!) De mindegy, ezt a 2001-es évet, ezt most aztán végre igazán bombaformában kezdtük! Ikszeltünk Boszniában, Berci bácsi szerint a fiúk kihozták magukból a maximumot. (Én is, kapitány úr! A 35. percben elaludtam a tévé előtt, a szünetre magamhoz tértem, de a 2. félidőt már „nem bírtam erővel”). Pontot raboltunk Jordániában. (Ez is fantasztikus, vezető hír volt a nemzetközi sajtóban. Ha jól emlékszem, a CNN a World Sport c. műsorának különkiadásával számolt be eme fényes magyar sportsikerről.)

Kemények a litvánok. Megérdemlik a döntetlent. Sőt, kár, hogy nem győztek. Bicskei „Mindentmegmagyarázó” Bertalan szerint sokkal jobbak voltunk, csak kihagytuk a ziccereket. Egy – feltehetőleg hamisított – statisztika szerint viszont csak két lövésünk találta el a kaput: Sebők gólja és Miriuta egyik szabadrúgása. A vak is látta, hogy a litvánoknak több nagy helyzetük volt. De Bicskei „Hasbeszélő” Bertalan mindent kimagyaráz. Megfelelő volt a taktika, fölényben játszottunk végig, csak balszerencsések voltunk, és amúgy is jó ez az iksz, így most megléptünk a románoktól. Mellesleg igen csúszott a talaj, 10 emberrel védekeztek a litvánok, fújt a szél és túl méregzöld volt a fű. És ne beszéljünk már hülyéket, egyáltalán nincs rossz periódusban a csapat! (Ebben az egyben igaza van. Pont ennyit tudunk!) Bicskei „Úgyisigazamvan” Bertalanból dől a szó. A „mesternek” tetszett a játékosok hozzáállása és igyekezete. Az egész országban egyedül ő nem érezte úgy, hogy teljes volt a csapat tanácstalansága. Emlegeti a kihagyott helyzeteket – vajon miről beszél? Ő úgy látja, hogy nem szegényes a taktikai repertoárunk – lássátok, emberek, Dombi visszafutása és becúsúzó szerelése is taktikánk része volt, amit ő, Bicskei „Mágus 2” Bertalan dolgozott ki!

És Bicskei „Szélhámos” Bertalan csak mondja, csak mondja. Bebeszéli nekünk, hogy ez a meccs nem is volt annyira fontos, tulajdonképpen tétje sem volt, most kezdődik majd a harc, a grúzok és a románok ellen – na, ott majd aztán megmutatjuk! Ott majd Illés sem kérődzik a pályán, és igazi csapatkapitányként végre hajlandó lesz futni is, Sebők sem ugrándozik majd a sorfal szélén, mint egy idióta, Fehér Miki képes lesz besározni a mezét és Horváth Feri újra elkezd a gólvágást. Addig még Egressy és Dombi is megtanul majd beadni, de ha nem, akkor jaj nekik: ott kopogtat a válogatott kapuján Tóth „Addmáridealabdát, Soma!” Norbi és Herczeg Miki, aki aztán tényleg szélvészgyors, legutóbb a 40 éven felüliek amatőr atlétikai bajnokságán – szabadkártyával indulva – csak hajszállal csúszott le a 100 méteres síkfutás középdöntőjéről. Ha netalán a védőink közül megsérülne valaki, ott áll bevetésre készen a daliás Johann von Radoki, a német másodosztály Paolo Maldinije, aki már alig várja, hogy Adidas márkájú sporttáskájába bepakolja szerelését, repülőre szálljon, majd egy kedélyes „Guten Tag!”-ot mondjon a Ferihegyen rá várakozó újságírók seregének. És amúgy is, a BL-ben több játékosunk hétről-hétre csúcsformában játszik. (Mielőtt valaki félreértené, nem a Bajnokok Ligájára, hanem ennek „druszájára”, a mi Borsodi Ligánkra gondolok!) Ott van például Tokody „Merretámadunk?” Tibor, akinek a rúgótechnikája első osztályú, csupán egy kis pályabefutásra van szüksége a meccs előtt és a szünetben. „Tehetségéből” tehát nincs hiány.

Bicskei „Noormális?” Bertalan elégedett a játékosokkal. Én nem tudom, ő milyen meccset nézett. Illés többet ácsorgott a kezdőkörben, mint Király „Agyonmosottmackónadrág” Gábor a

gólvonalon, a legemlékezetesebb megmozdulása az volt, amikor szétrúgta egy litván bokáját – le is kellett cserélni a szerencsétlent. A tizenegyesnél feldobta magát, és még ma is bizonygatja, hogy ő bizony átesett a védőn, mikor erre semmi szükség, hiszen úgyis kezezés történt, és jogosan ítélt büntetést a bíró. Az állásában bebetonozott(?) szövetségi kapitány szerint nem tudott érvényesülni Miriuta remek rúgótechnikája – kérdezem én, miért nem? Volt bőven lehetősége, de a szabadrúgásoknál mindig a túlsó szögletzászlóig ívelte a labdát, egyszer pedig beadás helyett keresztbe bombázta a kapu előtt. 15 jó passzából legalább 3 olyanra emlékszem, ami Királyhoz ment... Horváth Feritől is csak az jut eszembe, mikor a felpályánál nyakon karatézott egy jobb sorsra érdemes litvánt. Azt mondják, ő legalább küzdött, labdákat szerzett. Nézem a – most már biztos manipulált – statisztikát: Horváth F.-labdaszerzés: 0. Egyik barátom szerint a magyar válogatott tagjairól ránézésre elmondható, hogy szellemileg alkalmatlanok az élsportra. Én próbáltam menteegetni a fiúkat, de ahogy felidézem, hogyan ugrándozott Sebők Vili a litván gól előtt a sorfalban, majd hogyan magyarázkodott a tévében, már érzem, nem vagyok képes kellőképpen megcáfolni azt, amit a védőről mondott (elárulom: szerinte Sebők „gyógyos”). És igaza van Vítár Róbertnek, a sportriporteri szakma legnagyobb élő alakjának, a legnagyobb magyar humoristának is: a magyar focisták „tehetségesnek kikiáltott álzszenik”.

Nem tudom, Bicskei Bertalan komolyan gondolja-e mindazt, amit mondott a mérkőzést követően. Ha igen, akkor baj van az elmeállapotával, és ideje lenne szakorvoshoz fordulnia. A másik eset – és ez a valószínűbb-, hogy hazudik. Persze, tudom, naiv vagyok, és hiszek olyan dolgokban, amikben talán nem kellene. De valahogy mégsem tetszik nekem, hogy valakinek nem okoz lelkiismeret-furdalást, ha átveri az embereket. Az ilyen embert én gerinctelennek tartom. Bicskei pedig egész egyszerűen hülyének nézi az egész országot. (És ebből él. Megélhetési mellébeszélő.) Ennél jóval korrektebb lenne, ha csak egyszerűen bocsánatot kért volna a szurkolóktól a gyenge játékért – mint ahogy több játékos képes is volt erre.

Ismét csak a nagy nevettező, Vítár „Mézgagéza” Róbert egy friss aranyköpését idézem: „A játékos mindkét lábára rúgást kapott. Több lába nem lévén – cserét kér.” Nem tudom, ki hogy van ezzel, de én úgy látom, hogy Bicskei Bertalan már jó ideje sántít mindkét lábára...

Pintér Lajos

(Bicskeinek a finnek elleni bravúrdöntetlen után adott nyilatkozatai egy újabb cikket érdemelnének. Amúgy nem fogtam még ki a szövetségi kapitányra vonatkozó jelzőkből, de igyekszem igazodni újságunk visszafogott stílusához, így nem írom le annak a kis szürke állatnak a nevét, amit Nádasi Gabó szokott emlegetni Bicskeivel kapcsolatban...)

Galambok, híd, megymás... - a Jenő, hányás, bankrablás c. mű folytatása -

Hajnali három óra. Az utcai lámpák megszokott sárgás fénye mit sem ér, olyan sűrű a köd, hogy az egész város egy nagy sárga masszára emlékeztet. Ez persze nem lep meg senkit, – pontosabban nem lepne meg senkit, mert egy árva lélek sem jár az utcákon ilyen kutya időben – hiszen ahol víz van, ott köd is, itt pedig éppenséggel víz aztán van. Meg galamb... Még ez az átkozott idő sem tudja őket lecsalogatni a hídról. De most legalább nem zavarnak senkit. Nyugodtan potyogtathatnak, nyugodtan egy nagy undorító masszává változtathatják a hidat: úgy sem megy arra senki.

Vagy legalábbis élmémű ember biztosan nem. Így hát az az alak nehezen felelne meg a kormány családpolitikájának, akinek lassan kibontakoznak a körvonalai a már-már tejszerű kigőzölgésben. Lassan bandukol, a hóna alatt egy macskával, s mit sem törődik a szőnyegbombázással. Szokás szerint máshol járnak a gondolatai. Ezért is szokták Pimpikének hívni néhanapján. Semmi sem szakíthatja meg melankolikus promenádját. Vagy ha mégis, az csak valami egészen radikális és földöntúli lehet, mint például az a fekete villámként érkező Audi sport kupé, ami vészjóslóan közeledik felé, már-már figyelmen kívül hagyva a fizika törvényeit. Persze a hatás ebben az esetben sem garantált. Lássuk, mi fog történni!

– Hol vótá? Szeptásékná? – hangzik fülsértőn az autóból kihajoló, denevérszerű arcberendezéssel megáldott halember szájából.

– Ne bántsad a Pimpikét! Nem tudod, hogy milyen érzékeny, te nyominger! – üvölt rá torkaszakadtából egy kissé szétesett fejű, de azért rokonszenves macho, akit a kiváltságosak Frankie névvel illethetnek. Foglalkozására nézve, amúgy kertész, bár az egyetemét erő-szakon végezte.

– Miiiii??? Hozzám szóltál? – mintha egy csimpánz vonította volna el magát odabenn, pedig csak a Mester az, aki szokás szerint nem figyelt oda, és – ugyancsak szokás szerint – azt is hitte, hogy Frankie vele akar kötekedni.

– Dugulj el, te nyomorult! Hozzád nem szólt senki!

– Kötözködsz? Vigyázz! Mer ha én felemelem a bakancsom...

– Akkor mi lesz, te gyökér? Ekkora majom gázbányászt!

Talán egymásnak is mennének, ha az autó hátuljában halkán és rekedten meg nem szólalna Vitray Tamás. Vagy nem ő? A hangja mindenesetre olyan, látni pedig nem lehet semmit. Mégsem lehet Vitray, hiszen Charlie hangján folytatja. Egy Deák-Bill számot ad elő, ezzel adva tudtára mindenkinek, hogy az egész vita nem ér ennyit, meg egyébként sem ezért jöttek ide.

– Na, szállj be szépen, Pimpike!

Szinte hihetlen, de dacára annak, hogy az eddigiek teljesen hidegen hagyták, hősrünk most szinte varázsütésre felkapja a fejét, és most először végre látszik rajta, hogy tudja, éppen hol van és mit csinál.

– Nem lehet, egy e-mailre várok.

– Itt, a híd közepén? Agyadra ment a filozófia. Gyere, mert te is kellesz az akcióhoz.

– Mihez? Hagyjatok, mondom, hogy nem érek rá. Meg egyébként sem ér a pénz semmit. Én azzal is csak boldogtalan lennék. Inkább énekeljünk valamit. Charlie, zenét!

A Charlienak nevezett bokszoló erre előkap valami gitárhoz hasonlatos dolgot a csomagtartóból és rettentő hamisan elkezd játszani Pimpike kedvencét. Nem mintha tehetne róla, hogy hamis: a gitárt már csak a jóakarát tartja össze.

– "There is a house in New Orleans..."

– Erre most nem érünk rá. Ha így folytatjuk, reggel lesz, mire elindulunk.

– Téged ki kérdezett, Kis Vuk? Igyá inkább még a vébékádból! Mondtam má, hogy hagyj békén a Pimpikét!

– Most igaza van. Tényleg mennünk kéne... – szólal meg az eddig néma sofőr, aki csak azért nem szólt közbe előbb, mert nem ért rá. Szalonnáját majszolgatta a Guinness-rekordok könyvébe illő rekord lassúsággal.

– Akkor se megyek. Mondtam, hogy nekem nem kell pénz.

– Hát mi kell neked?

– Azt hiszem, én tudom... – hallatszik határozatlanul valahonnan a sötétből.

Folytatjuk.

Vernyik Zénó